

زہ مبین نہ یم!

(مبینہ لیکونہ)

لیکوال: محمد اسماعیل کریمی

Ketabton.com

کتاب پېژندنه

د کتاب نوم: زه ميین نه یم! (مینه لیکونه)

لیکوال: محمد اسماعیل (کریمی)

کمپوز: محمد ابراهیم (رحیل)

ډیزاین: موسی (تعبیر)

خپرېدو کال: ۱۴۰۲ ل / ۲۰۲۳ ز

د لیکوال سره اړیکې:

فېسبوک: M Ismail Karimi

وټس اپ: ۰۷۹۴۳۸۱۰۲۵

د خپرېدو بشپړ حقوق يې له لیکوال سره خوندي دي.

ډالۍ

هغه انسان ته!

چې د ساړه موسم پر مهال به يې ما پر وړاندې د گرمۍ احساس کاوه. د
مړينې - پاملرنې او احسان يې ډېر پورې يم.

م.ا.کریمي

د مینې په اړه خوندور توري

ما د مینې په اړه ډېر اورېدلي، د مینانو له ډېرو داسې کیسو خبره شوې یم، چې پایله یې له غمه ډکه او په داسې حالت پای ته رسېدلې، چې یو مین یې نه غواړي.

زما په نظر!

مینه کوم ځانگړی تعریف نه لري، آن تر اوسه به داسې کومه کلمه نه وي رامنځته شوې، چې په بشپړه توگه د مینې او مینېدو استازیتوب وکړي. موږ د هغه کتاب له لوستلو ډېر خوند اخلو، چې زموږ له حال سره برابر وي او زموږ د ژوند انځور وړاندې کړي.

(زه مین نه یم!) هغه اثر دی چې په رښتینې مانا د یو مین احساسات اغېزمنوي، د مینې هغه اور چې خلکو یې په خاموشولو کلونه وخت تېر کړی، یو ځل بیا روښانه کوي.

دا خو څرگنده ده چې ټول انسانان څه ناڅه گډې ځانگړنې لري، لکه د خپلوانو له لاسه ورکولو درد، د مینې او مین له لاسه ورکولو درد، ټولنیزې ستونزې او داسې نور.

یادې کړنې هغه وخت گډ درد لري، چې تا تجربه کړې وي، هر هغه کس چې یو ځل یې هم په زړه کې د مینې د احساس تارونه په لړزه راغلي وي، د دغه کتاب په لوستلو به هرومرو هغو شپږو ته ستنېږي، چې د خپل مین ترڅنگ یې تېرې کړې وي.

په ځينو ليکل شويو کتابونو کې هغه خبرې او کيسې ډېرې راځي، چې له تجربه کېدلو لرې وي، يوازې خلکو اورېدلې وي، خو د ياد کتاب عمده ځانگړنه دا ده، چې هغه رښتيا پکې وړاندې شوي، چې په يوه ټولنه کې شته ټول ميينان يې تجربه کوي.

دغه کتاب نه يوازې په ژوند کې د يوې اړينې موضوع په اړه ليکل شوی، بلکې د ادبياتو او ژبې په برخه کې هم د ښکلو جملو په لرلو سره يو په زړه پورې کتاب دی.

د (زه ميين نه يم!) ليکوال، محترم محمد اسماعيل کريمي د ژوند له داسې رازونو پرده پورته کړې، چې هر فرد بايد پرې پوه شي او معلومات پکې ولري.

محترم کريمي صاحب په ډېرو لنډو جملو کې د ژوند ډېر درانه مسايل بيان کړي او په خوږو الفاظو يې دا موضوع ښه خپرلې ده. په پای کې محترم کريمي صاحب ته د نورو په زړه پورې آثارو د پنځېدو هيله کوو، قلم يې تاند او پر گوتو يې برکت شه!

شکيبا (نادري)

۱۴۰۱ د سلواغې ۱۰ مه

کابل، خپله جونگره

زړینې کرښې

نن سبا ډېری ځوان لیکوالان د هنري نثر د لیکلو هڅه کوي، خو ډېر لږ شمېر یې په دې بريالي کېږي، چې پاڅه هنري نثرونه ولیکي او د هنري نثر د لوستونکو او مینوالو تنده پرې ماته کړي. زما په اند!

تر ټولو ښکلی هنري نثر هغه دی، چې د لومړیو کرښو په لوستلو یې انسان ته د دې تلوسه پیدا شي چې تر پایه یې ولولي، (زه مین نه یم!) اثر هم کټ - مټ همداسې یو اثر دی، چې د مینې د یوه لیک په لوستلو یې د انسان زړه کېږي بل یې ولولي او همداسې د کتاب لوستل ژر تر ژره بشپړ کړي.

د هنري نثر یوه بله ځانګړنه دا ده، چې انسان فکر کولو ته هڅوي او لوستونکی دې ته اړ کوي، چې په خپلو فکرونو کې د لیکوال د زړینو کرښو مانا ومومي، له نېکه مرغه دا اثر هم له دې ځانګړنې تش نه دی او په لوستو یې انسان هرې کرښې ته په خپل ذهن کې ځای ورکوي او دې ته اړ کېږي، چې د هرې کلمې په اړه یې څو شېبې فکر وکړي.

د دې اثر په لوستلو مې څو ټکو ته پام شو، چې یادول یې دلته اړین بولم، د هر لیک په پای کې یوه داسې ټپه چې له لیک سره همغږي لري لیکل شوې ده، چې دې کار د کتاب ښایست لا ډېر کړی دی.

لیکوال خپله موخه لوستونکي ته په واضح ټکو کې رسولې ده او د دغه هنري نثر په لوستلو انسان داسې احساس کوي، لکه لیکوال چې د خپل ژوند واقعي کیسه کوي. د کلمو تسلسل ډېر ښه پکې ساتل شوی دی او هر کلمه په خپل ځای له خپلې اصلي او بشپړې معنا سره کارول شوې ده.

که څوک دا کتاب ولولي گمان نه کوم، چې هغه دې داسې احساس وکړي، چې پر کاغذ لیکل شوې تورې کرښې لولي؛ بلکې په لوستلو به یې په کتاب کې شته صحنې یا په خپلو خیالونو کې انځوروي او یا به داسې احساس کوي چې کوم فلم گوري.

کتاب لنډ، خو خوندور دی. انسان یې په لوستلو نه سترې کېږي. په ټوله کې دغه هنري نثر په رنگینو الفاظو لیکل شوی دی، ژبه یې خوږه، اسانه او روانه ده او د لیکوالۍ اړینو ټکو ته پکې پام شوی دی.

که موږ رښتیا غواړو چې هنر د هنر او ژوند لپاره ولولو، باید د ښاغلي کریمي له هنري نثرونو استقبال وکړو او له کریمي صېب سره د دغه کتاب په خپرولو کې مرسته وکړو؛ تر څو دا ډول کتابونه چې عامه ذهنیتونه د جگړې او کرکې له فکرونو نه لرې ساتي او د هنر په ښکلا یې سمبالوي، د ټولنې ټولو اتباعو ته ورسوو.

موږ په پښتو کې داسې تصويري او په مانا د درنو تورو نورو کتابونو ته هم
اړتيا لرو او په کار ده، چې ځوان لیکوالان په دې برخې کې خپلې هڅې
گرځېدې وساتي او پښتو ته نور داسې ارزښتمن کتابونه ډالۍ کړي.

ښاغلي محمد اسماعيل کريمي ته د دې اثر د پنځېدو مبارکي وایم او د
لیکوالۍ په ډگر کې لا بریاوې ورته غواړم!

په درنښت

عایشه (حیدري)

۱۰/۱۱/۱۴۰۱

کابل، خپله مېنه

د پيل خبرې

زمونږ له ډلې اکثريت د جگړې په تړاو د دې ډول فکر درلودونکي دي، چې جگړه يوازې مړي او تپيان توليدوي؛ خو نه!
د جگړې اغېزې ډېرې پراخه دي، نه يوازې چې جگړو مونږ خو لسيزې بې کوره، بې وطنه، وژلي او تپي کړي يوو؛ بلکې زمونږ چلندونه، کړنې، اخلاق، باورونه، افکار او په لويه کچه يې معنويات هم را تپي کړي دي.

مړي او تپيان د جگړې بارز اړخ دی، چې تر ډېره يې ټول وينو؛ مگر هغه نور اړخونه چې زمونږ له سترگو پټ دي، هم پر انسانانو اغېزې بڼندي او د دوی په بهرني کړنو او اندروني جذباتو، احساساتو او کيفياتو کې د وحشت، وېرې، کرکې، بدبينۍ، غوسې، درواغو، دوکې او نورو گڼو بدو کړنو انگېزه ټوکوي.

که د واقعيت له عينکو د خپلې ټولنې جاج واخلو، درک کوو، چې له کشره نيولې تر مشره، له باسواده نيولې تر بې سواده، له نظامي نيولې تر غير نظامي، له ښاري نيولې تر اطرافي او داسې ټول بې نظامي خوښوو، وحشت کوو او خپروو يې، په هره معامله کې د دوکې هڅه کوو، درواغ مو

کسب گرځېدلی، پر یوې کوچنۍ کرنه او خبره غوسه کېږو او مقابل اړخ
ښکښو، له یو بل مو دومره کرکه راځي، لکه په لوند سپي چې د لاس
وهلو څخه کرکه لرو. په واقعیت کې دا د جگړې هغه اغېزې دي، چې له
مونږ ډېری یې د جگړې اړوند نه تعریفوي.

بناءً؛

هغه کار چې د بل چا د وس له امکانه وتی وي، لیکوال یې په ډېره غوره
بڼه ممکنولی شي. په ټولنو کې د لیکوالو مسوولیت توپیر لري، زموږ د
ټولنې د لیکوالو مسوولیت دا جوړېږي، چې د وگړو په عاطفي کولو کې
نقش ولوبوي؛ ځکه زموږ د ټولنې چاپېریال جگړه ییز او په بارودي لږو
پوښلی دی، اړتیا ده چې وگړي عاطفي وروزل شي؛ تر څو ټولنه د سم
مسیر پر لور روانه شي او وگړي یې د غوره ژوند څخه برخمن شي.

د دې لپاره چې د وگړو د جمالیاتي اړتیا او ادبي ذوق په خړوبتیا کې مې
ونډه لرلې وي، حاضر اثر (زه مبین نه یم!) د لیکلو هاند مې پیل کړ. له
دې اړخه هم د دې کتاب لیکلو ته مې لېوالتیا زیاته وه، چې مونږ مینې
او مهربانۍ ته شدیدې اړتیا لرو؛ نو هغه لیکنې چې محتوا یې په مینې او
مهربانۍ را څرخي، باید وپنځول شي، تر څو د جگړې د اغېزو په کمښت

زه ميین نهيم! | ۳

کې موثر تمام شي او د ذهني سکون په ترلاسه کولو کې د مثمریت سبب وگرځي.

په پای کې له تاسو ټولو قدرمنو لوستونکو منې، چې خپل ارزښتمن وخت د کتاب په لوستنې سره لا قیمتي کوي، د خپل ذهن د سالمې روزنې او ودې په پار هاند کوي.

قدرمنو لوستونکو!

اعترافاً د نورو ټولو بشري هڅو او کړنو په څېر زما لیکنه هم د انساني ذهن تخلیق دی، چې حتماً او لازماً به نیمگړتیاوې لري؛ نو په خورا مینې ستاسې د نیوکو، وړاندیزونو، مشورو او تشویق غوښتونکي یم، د نیمگړتیاوو په را ښودلو کې مو د لوړ جرأت دعا غواړم.

په پښتنه او افغاني مینه!

محمد اسماعیل (کریمي)

ننگرهار، کوټ - خپله حجره

ونه خو نه وم، چې په خزان سره مې پانې رېږېدلې وای، انسان وم او د انسان په خزانې کیفیت کله نیمگړې انسانان په اسانۍ سره پوهېدلی شي، لکه د پانې په څېر د خزان بې رحمه بادونو د څانگې بېلولم، دا شېبې د بېلتون وې، د جانان یې جدا کولم.

د پارک په اوږده څوکۍ ورسره کېناستم، ما یې سترگو ته د مخامخ لیدلو توان نه درلود، نظر مې پر ځمکه خښ ؤ، د زړه خبرې مې په ستوني کې ورکېدې، داسې احساس مې کاوه، لکه د غږ څخه چې محروم شوی اوسم، وار په وار یې پوښتلم، ما خبرې نشوای کولې، کتابچه مې ترې کش کړه، ومې لیکل:

په نوستالوژیک حالت کې انسان که باطناً بې سیکه او خپه وي، ظاهراً هم پرې د خپگان اثرات جوت وي. مړاوې خبره، نیمگړې خبرې، ستړۍ مجلس او ړنگ قدمونه یې د ظاهري ماتوالي ډېره ښه تشریح او توضیح کوي. کتابچه مې ور مخامخ کړه، کرنې یې ولوستې، را ویې کتل، د پوښتنې په انداز یې لاسونه خلاص کړل. بیا مې ولیکل:

انسان د ونې په څېر نه دی، چې په خزان سره یې پانې ورېږي او بې له کومې ستونزې خلک پرې وپوهېږي، چې خزان یې پیل شو. نه! انسان بېل خزانې کیفیت لري، چې دا خزانې کیفیت د هر چا د درک قوه نه شي کشفولی، هغوی چې د انسان خزانې کیفیت محسوسوي، په

واقعيت کې ځيرک او بادرکه اشخاص وي، په شعوري لحاظ تر نورو د مخکنی والي وياړ لري.

تر همدې ځايه مې وليکل، ور ومې کتل، هڅه مې وکړه چې خبرې وکړم، مگر بيا هم ونه توانېدم، بېرته مې سترگې په کتابچه کې وگنډلې، گوټې مې وخوځېدې:

انسان که ناطق دی، د خزاني کيفيت په توضيح او تشریح کې ډېر کله د غیر ناطق مخلوق په څېر دریځ او موقف نیسي، ټول انساني خزاني کيفيتونه یو شان نه دي، ځینې گوشه نشین شي، وژاړي. ځینې بیا یو چا ته تر غاړې شي، کلک - کلک ورسره وژاړي او ځینې بیا داسې دي، چې په زړه یې تېروي، ځان خوري.

د وصال شېبې ورو - ورو نږېدې، وخت اجازه نه راکوله چې زیات تم شم، زړه مې را ډک شو، د خبرو کولو او غږ ویستلو توان مې نه درلود، داسې وم لکه گونگی.

ور تر غاړې شوم، کلک - کلک مې وژړل. هڅه یې کوله چې ارام مې کړي، مگر ما د جدایۍ لمبې لیدلې او پوهېدم چې دا لمبې به مې څو شېبې وروسته داسې وسپڅي، چې زخم به یې ډېر ژور وي. ما یې لاسونه کلک ونيول، ځان مې ور نږدې کړ، بې اختیاره مې له خولې ووتل:

د بېلتانه کیسې شروع دي

ما د لالې لاسونه کلک نیولي دینه

څنگ ته یې نږدې ولاړ وم، را کتل یې، مگر ما داسې ښوده، چې گواکې نه یې وینم. موبایل مې هسې غوړ ته ونيو، د جوړ په خیر وروسته مې وویل:

- خدای دې زړه داسې چا سره مه لگوه، چې د غرور سمندر یې هر وخت طوفاني وي، داسې طوفاني خپې چې ستا د گرانښت مایې نړوي. ستا انساني هڅې او مهربانۍ نه توانېږي، چې د تیږې په څېر کلک زړه کې یې ځای پیدا کړي. ته به هڅه کوي چې ځان ور نږدې کړي، مگر دومره بې تفاوته چلند به وکړي، چې د بشپړ انسانیت دې زړه موړ شي. غلی شوم، یوه شېبه مې داسې تمثیل کړه، چې گواکې مقابل لوری اورم، بیا مې خبرې پیل کړې:

- ستا به د سترگو تور وي، د زړه درزا به دې وي؛ مگر تا سره به د یو ناپېژاند او عادي انسان په څېر تعامل کوي، درد به دې ویني، خو پر وړاندې به دې بې پروا وي، له زړه به گیله من شي، چې داسې انسان سره څنگه او ولې لگېدې؟ وگوره ستا خیال اوس ساتي که نه؟ هر وخت دې دردوي.

د سترگو له کونجونو مې ور وکتل، د لیدلو او اورېدلو دواړه حسونه یې په کار اچولي وو، ما خو داسې موقع له خدایه غوښته، غږ مې لوړ کړ:

- نه پوهېرم د گرانښت او مینې فريکونسي به دې دومره لوړه نه وه، چې د هغه د زړه تر غوږونو رسېدلې وای او یا به د هغه له پاره ارزښت نه لرې. نور مې نه غوښتل چې خبرې اوږدې کړم، په پای کې مې زمزمه په لوړ غږ داسې پیل کړه:

ياري د سيال سړي مزه کړي
خان ته به گوري، ستا به ډېر قدر کوينه

انځور يې رالېږلی ؤ، هماغه انځور چې د ښار په غټې ايسکريم خونه کې مو اخيستی ؤ، ور لاندې يې په پيغام کې ليکلي وو:
- څه در ياد شو؟ د ايسکريم شريکه!

«ته» راسره نه يې، ايسکريم خونه کې دې څوکۍ خالي ده. دلته زه ستا تشې څوکۍ ته په ليدو ويلې شوم او ايسکريم ما ته په ليدو ويلې شو.
ومې ليکل:

- هو! ډېر څه را ياد شو.

هماغه شېبه چې د ايسکريم ککو دې پر پوزه وموښه، بيا دې پوزه زما د پوزې سره وموښله. ښه شېبه وه، خوند يې کړی ؤ.

خاطري او يادونه که ښه يا بد وي، خو په حال کې يې يادون ډېر خور وي، ښې خاطري يادول به دې خوښ کړي او د څه شېبې لپاره خندا به

دې پر شونډو راولي او بدې خاطرې يادول به تجربې درکړي، پوه به دې کړي.

د همدې ورځې په مازيگر ايسکريم خونې ته ورغلم، هماغه ککوي ايسکريم مې را وغوښت، ککو مې پر پوزه وموښه، خو شتون يې نه درلود، چې په ککو ککړه پوزه مې ورسره موښلې وه.

د ايسکريم شريک انسانه!

ځينې خواړه په شريکه خوند کوي، که شريک ونه خوړل شي، لکه حرام چې خوړي.

ما ته دې لږې شپې بهانه کړې

تا د بېلتون په غرونو واړول کلونه

له خولې مې هسې دا بيت ووت:

زه چې در ميين شوم، د هر چا پام مې در واړوه

وايه کنه مشهور په ټول جهان مې کړې، که نه مې کړې؟

قدمونه يې سست شول، په حيرانتيا يې را وکتل، په پوښتنيز انداز يې لاسونه خلاص کړل:

- نو تا کله ويلې، چې را باندې ميين يې؟

موسک شوم، څه شېبه مې ور وکتل، بيا مې وويل:

- اړینه ده، چې خامخا د الفاظو اظهار وشي؟
نه یې حس کوي، چې په وړه خبره در څخه مرور یم؟
په وړه خبره او کار در څخه خوشال یم؟
د ورځې پیل او پای کې دې د لیدلو غوښتنه لرم؟
ستا پر وړاندې د ډېرې وارخطايي مې تندۍ خوله - خوله وي!
چې درسره ولاړ یم، روغې خبرې مې نیمگړې وي؟
خومره گیلې دې سترگو ته قطار ودروم؟
ته د لاس را کولو هڅه کوي، مگر زه غېږه غواړم؟
نه پوهېږم!
یا مې احساسات نه شي درک کولای او یا خورا لېواله یې، چې په علني
ډول مې د مینې د اظهار ناره واوري.
چې ما ویلی تا منلی
تا به د دې یارانې خوند لیدلی وونه

د بوټ په څوکه مې ځمکه گروله، ور ومې کتل. دېوال ته یې تکیه کړې
وه، سترگې یې برگې کړې:
- خاورې به ارزانې شي.

- ولي؟

- نه دې خدا شته او نه ادا!

- دا د خداگانو او اداگانو ځلي ستا جوړ دي.

له غوړونو يې کش کارلم، ما چېغې وهلې، هڅه مې کوله، چې ځان ترې خلاص کړم، مگر ونه توانېدم، اخ مې کړل، داسې مې تمثيل کړه، چې گوندې غوړ مې په درد شو، کېناستم، سر مې ټيټ کړ.

وارخطا يې يوه خوا او بله خوا کتل، خبره يې له خپگان ډکه ښکارېده، لاس يې زما د زڼې لاندې کړ، سترگو ته يې را وکتل، تمثيل مې جاري ونه ساتلی شو، ومې خندل، نازک سوکان او خپېرې يې په سينه را کړې، چېغې يې کړې:

- ارزاني او ابادي شوه.

- خوب دې وليده؟

له پوزې يې ونيولم، کلک - کلک يې وسکونډلم، ويې ويل: _ کانکرېټه! ايله مې چې ستا خدا وليده.

اخ! هغه وخت به کانکرېټ وم يا نه؛ مگر اوس په رښتيا يم. نه مې يادېږي چې د تگ وروسته يې ما کله خندلي وي. ما چې خندلی شو، سترگو يې انرژي را کوله او د هر درد په هېرېدو کې يې زما خيال ساته.

بس چې دا را وبه يې کتل، لکه نړۍ چې بې نفرتنه شي. ډاډ - حوصله - نرمي - مهرباني به يې زما په وجود کې زرغون کړل، هره بده ځانگړنه به يې را څخه وتورله.

يو داسې انسان به وم، چې ډېرو به غوښتل، د ملگرتيا په تکل راسره خو شېبې تېرې کړي؛ مگر اوس يې نشتون داسې کړی یم، چې څوک مې لا په څنگ کې د کېناستو زحمت نه کوي.

ومنی! ځينې مونږ سره د عادي انسانانو په څېر گرځي؛ خو په حقيقت کې دوی معجزې لري، همدا چې په هېڅ څيز نه رغېږو، د دوی يو دوه خواږه الفاظ مو رک - روغ کړي او چې کله نه وي، په ځمکه قدم ايښودل خوند نه کوي.

که چرته کېږي بېرته راشه
قسم دی ياره ځمکه خوند نه راکوپنه

تا ته د جار او قربان نارې دومره ډېرې وې، چې زما د غږ فربكونسي پکې ورکېده او ما ونه شو کولای، چې خپل رښتیني گرانښت په کمزورو الفاظو سره، ستا د زړه تر غوږونو ورسوم.

ستا د ښايست راج چلېده، که به چا کار درلود يا نه؛ مگر تا سره به يې د خولې گډولو هڅه کوله، خپله د ديدن تشه ځولۍ به يې ډکه وړله. له تا

هم لار ورکه وه، چې څوک راسره رښتینۍ گرانښت لري او څوک هسې گرانښت تمښلوي.

نور څوک خو پرېږده، ومنه چې دا مې هم پېرزو نه شي، چې ته دې په هينداره کې ځان ته وگورې. تا ته که گوري يا درسره قدم وهي او يا هم درسره خبرې کوي، هغه به يوازې يو کس وي، چې هغه زه يم. ستا د وجود د غړو سربېره ما ته يو څه نور هم گران دي، هغه لارې چې ته پرې ځې را ځې. هغه ځايونه چې پکې ناسته کوې او هغه دوکان چې ته پکې چاکليټ او ککوونه اخلي.

هو، رښتيا!

هغه د رخت ټوټه چې ته پرې هر سهار خپلې عينکې پاکوې. ستا عينکې را باندې ډېرې گراني دي، پوهېږې چې ولې؟ ځکه يو خو ستا شفابخشې سترگې له دوږو او ناپاکه هواگانو ژغوري او بل ډېر ځل يې ما ته تا سره د خبرو کولو موقع راکړې ده. ياد دې شي په دې پلمه به مې در څخه عينکې واخيستې، چې څنگه پکې ښکارېږم. تا به هسې حيرانتيا تمثيل کړه، سترگه به دې کېکارله، وبه دې ويل، څومره ښه ښکارې.

هماغه انځور مې د کمپيوټر پر سکرين څړولی دی، چې ستا عينکې مې په سترگو کړې او گډ سيلفي انځور دې واخيست. د کمپيوټر له کاره چې سترې شم، ژر صفحه بنده کړم، عمومي سکرين ته راشم، چې ودې گورم، ټوله سترپا مې هېره شي، نوې انرژي واخلم او بيا په کار اخته شم.

مانبام چې له کاره رخصت شم. هماغه وروستی د لمر غروب را په زړه شي، چې ما او تا سره جدا کېدلو، سترگې مې ډنډ شي، تورې عینکې په سترگو کړم، چې اوشکې مې څوک ونه ویني. شاعر څومره ښه ویلي:

په ما قیامت و اخري مانبام و
زما او ستا چې بېلېدلې لارې

که یو څوک په مینه نه پوهېده او یا یې درک کولی نه شوه؛ نو دا په دې معنا نه ده، چې مونږ دې ورسره مینه ونه کړو؛ ځکه دین، اخلاق او نزاکتونه دا ایجابوي، چې د کونې، ړوند او معیوب سره سلام او همکاري وکړو.

ځینې مینه غواړي؛ مگر د مینې په چل نه پوهېږي، یا ترې افراط کېږي او یا ور څخه تفریط کېږي، کټ - مټ لکه لومړی ځل چې څوک دېگ زده کوي، د مالگې او غوږو اندازه یا ترې بېخي زیاته وي او یا یې بېخي کمه کړې وي. دوی غواړي چې ښه دېگ پوخ کړي؛ مگر په چل یې نه پوهېږي، نو د دې دېگ څخه خوراک باید په ډېره مینه وشي او پخوونکی زړه توری او ناهیلی نه کړو؛ بلکې ډاډ ورکړو او وبې هڅوو.

ته هم همداسې وې، كله به دې مينه دومره ډېره شوه، چې ټولې گيلې به دې زما ختمې كړې؛ مگر كله به داسې بې مينې شوې، چې له ژوند به دې زړه را تور كړ.

تا مينه غوښته او كوله، خو په چل يې نه پوهېدلې او يا چا مينه بل ډول درته تعريف كړې وه، شايد تا ته يې مينه د دوکې په ډول در پيژندلې وي؛ مگر مينه داسې څه نه دي، چې هر څوك دې ورته تعريفونه وكړي. مينې ته تعريفونه مه غواړه، فقط كوه يې. پرته له مينې انسان هېڅ دی.

يوه خبره به درته وكړم، د هېڅ لقب ارمان نه راځي، لكه څومره چې د دې لقب پسې هڅه او ارمان كوم، چې زه دې د مينه ناك انسان په توگه د انسانانو تر منځ مطرح اوسم.

تا ته هم واييم، تل هڅه كوه چې د مينه ناك انسان لقب وگټې. لقبونه ډېر دي، څوك د شتمن لقب او څوك د واكمن لقب غواړي، دا لقبونه يوازې د دوی د شتمنۍ او واكمنۍ پورې محدود يادېږي؛ مگر كه د مينه ناك انسان لقب دې گټلی و، هر وخت به په زړونو كې ځای لري.

دا لقب گټل ډېر سخت نه دي. كه دې ښايست لاره، غرور مه كوه، كه دې شتمني لرله، هم غرور مه كوه او كه دې واك لاره، بيا هم غرور مه كوه؛ بلكې د مينې او عاجزۍ ډك چلند كوه. ستا ښايست، ستا شتمني او ستا واكمني به تر ډېره د خلكو په زړونو راج كوي.

غواړم درته ووايم، تا لپاره زما په زړه کې د گرانښت رېښې ډېرې ژورې دي. دې رېښو ته د مينې له چينې اوبه ورکوه، د غرور په وچکالۍ يې مه سپڅه. ما بوج مه گڼه، که څلرويشت ساعته وخت نشې راکولې، څلرويشت ثانيې وخت خو راکولې شې، قبولې مې دي. ستا د نظر او ارزښت وړی يم.

داسې بې سره دې عادت کړم
چې ودې نه وينم پريان مې ونيسه

د خپگان علت مې ترې وپوښت، ويل يې:

- بد عمله يې!

- په دې بد عمله يم، چې:

سپگرټ څکوم؟

سندرې اورم؟

فلمونه گورم؟

مخ يې را واړوه. د چوپتيا لمن يې ونيوه، د شېبه ځنډ وروسته يې خبرې پيل کړې:

- نه! تا خو ټول هغه کارونه ياد کړل، چې ټولنه يې بد بولي. هغه کارونه به دې ياد کړي وو، چې زما لپاره بد وو.

- لکه څه؟

- په دې بد عمله يې، چې:

ستړي مشي د گوتو په څوکو کوي، غېر دې هېره وي.
شېبه وي، چې سترگې جنگ غواړي؛ مگر ته ځمکې ته گوري.
د دې پر ځای چې لاس مې زور کړې، په جېب دې ننويستی وي.
زما غېر وي، خو تا دېوال ته تکیه کړې وي.
له ډېرې وارخطايي په خپلو ويښتانو کې گوتې تېروي؛ مگر ما ته موقع نه
راکوي، چې ويښتانو کې دې گوتې ووهم.
- بڼا، په دې نېکعملي خو مې در گډ بوله!

د يو زړگي نه بل ته لار وي

چې زما خوښ يې ستا به ولې بد راځمه

ډېر کله خو داسې هم شوي، چې له ورايه به مې پر يو چا نظر ولگېد،
کت - مټ ستا په څېر به راته وايښد، ستا په څېر جامې او بوتان به يې
پر پښو وو، د لېوني په څېر به مې ور منډې کړې، په اوږه به مې لاس ور
کېښود، وړاندې له دې چې ور تر غاړې شم، مخ به يې را واړوه، په
بخښنې غوښتو به ترې را ستون شوم.

کله به مې ستا د خدا په څېر خدا واورېده، نېغ به ودرېدم، ځير به
شوم، چار چاپېر به مې سترگې وگرځولي، هر تېرېدونکي به مې له نظره

تېر کړ، مگر هېڅ به مې ونه موندل، پر مات نظر به مې د مخلوقاتو خبرو ته ور کتل، خو ته پکې نه پیدا کېدلې، ځينې به ستا په ستايل ولاړ وو، موبایل به يې غوړ ته نيولی و، خو د مخ را اړولو سره به يې شته هيلې هم را ورېږولي.

يو وخت له داسې پېښو نور سترې وم. تر هغې به يې چې مخ را اړولی نه ؤ، په چا پسې مې منډلې نه وهلې، ورته به ځير وم، چې د مخ را اړولو مهرباني وکړي؛ مگر وېره راسره پیدا شوه، که داسې د مخ را اړولو په تمه پاتې شم، شايد ستا قيمتي او ارزښتناک ديدن له لاسه ورکړم.

بيا به مې منډې کړې، چې فقط ستا په څېر د ويښتانو ستايل به يې لاره، يا يې ستا د جامو په رنگ جامې پر تن وې او يا يې تا ته ورته قدم واهه، ور پسې به وم، چې ور نږدې به شوم او مخ به يې را واړوه، بيا به مې په بخښنې غوښتو ځان خلاصوه.

يو ځل خو داسې هم راسره وشو، چې پر يو چا مې سترگې ولگېدلې، پوره يقيني شوم، چې همدا ته يې. منډه مې کړه، پرته له دې چې غږ وکړم او يا يې پر اوږه لاس کېږدم، نبغ ور غاړې وتم. لاسونه مې ترې کلک - کلک چاپېر کړل.

تر ډېره ورسره غېږ په غېږ وم، مگر ستا په څېر يې په غېږ کې ټينگ ونه نيولم، په اوږه يې سر را کېښود، په غوړ کې يې راته غلي په لېوني ونه

ويل، د غېږې گرمي مې حس نه کړه، د وجود وږم يې له ځانه ورک نه کړم، په زړه مې وخوړه، چې نا اشنا کس ته دې غېږ ورکړې. غېږ مې خلاصه کړه، له ډېرې حيراني يې خوله وازه پاتې وه، لاسونه يې د پوښتنې په انداز خلاص کړل، ما ځواب نه لاره، غلې ولاړ وم. ژر مې لاسونه د بخښنې په دود ونيول، سر مې تپت کړ، خندل يې، چې ور ومې کتل، سيني د پاسه يې لاسونه نيولي وو، د زړه شکل يې جوړ کړی و. ترې روان شوم، ځان سره مې کرل رېبل، چې ستا د څېرې په لټون به لا څومره نابلدو او پردو ته ور غاړې وځم، ځان سره په خدا شوم، منډه مې کړه، د مرحوم افضل شوق دا بيتونه مې په لوړ غږ زمزمه کړل :

څوک چې گوري راته

وايم دا به ته يې

څوک چې خاندې راته

وايم دا به ته يې

دا به ته يې

دا به ته يې

دا به ته يې

بس په دغه رنگه زه په دا او دا کې
په لټون ستا د څېرې د سلو يار شوم

وخ! څه خوږ درد لري، چې اشنا سترگې دې نا اشنا کړي. ژر زړه ته پټ لاس ور وړې، څړپکې يې حس کړې، سترگې پټې کړې، سر ښکته ونيسي، اوبښکې را وخوټېږي، ځمکه وچورلېږي، سر دې دروند شي، بالاخره دا ستر درد لمبه وکړي او په سکروته اسويلي بدل شي. خپل محبت دې مخ ته ودرېږي، کټ - کټ وځاندي، سترگې يې ډنډ وي، لگيا شي:

- نه مې درته ويل، چې دې خلکو سره ډېر مه صادقه کېږه، دوی مينه نه هضموي، هر وخت دې د احساساتو سره مرگونې لوبې کوي، د بې وفايي کېرجنې خپېږې درکوي او که وس يې وشي، د خخلې په خبر دې په ډېران غورځوي.

په ځان به دې زړه وخوړېږي، خپلو سترگو ته به خجالت اوسي، چې د راتگ لارو ته يې څومره منتظرې پاتې شوې وي، څومره يې ژړلې وي او څومره خلک يې د ده لپاره محوه کړي وي؛ مگر څه پايله؟ دا پايله نو کله منصفانه وي، هغه سترگې چې تا پرې د ټولو انسانانو د سترگو څخه زيات ډاډ لاره، ودې نه پېژني، پردی دې وگني او بل چا سره موسکې شي.

د مرگ د راتگ شېبه وي؛ مگر چې نه راځي، ممکن او ممکن بيا هم سترگې د هغه بې وفا لپاره د څو مرگونو شېبو د ژوند غوښتنه کوي.

بې وفايي مې کړې نه ده
که ته اوبه را خړوې بې وسه يم

د يوازېتوب موقع به مې له خدايه غوښته. تياره کوټې ته به دننه شوم، په کټ به اوږد وغځېدم، گوشت به مې په غوړونو ننويستل، لاسونه به مې په سترگو کېښودل، ستا ثبت کړې خبرې او خدا به مې چالان کړه.

هره خبره دې ما يو ځل نه؛ بلکې په ځلونو اوږدېدلې. له وېډيو مې ستا خدا بېله کړې وه، چې به مې کوچنۍ موقع ومونده، ژر به مې په موبایل کې را واړوله، ورته به ناست وم، نه پوهېږم چې څومره وخت به را باندې تېر و؛ مگر چې د موبایل بېټرۍ ته به مې وکتل، د چارج وروستۍ شېبې به يې وي.

په څومره سخته کې مې وپاللې، د زړه وينې مې درکړې، خو تا دومره ژر هېر کړم، چې هېڅ توقع مې نه درلوده. په تا مې د باور گراف دومره لوړ و، لکه يو ولسمشر يې چې پر خپل دفاع وزير لري. تا هېڅ څيز ته ونه ليدل، په ژړا دې کړم، خو ارام دې نه کړم.

ته به يې باور نه کړې، چې کله عطار ته ورشم، وايي کومه خوشبويي درکړم؟ ژر ورته ووايم، هغه خوشبويي راکړه، چې چا ته جانان ور په زړه

کړې. عطار هم لکه زمونږ د حاله چې خبر وي، هماغه خوشبويي راکړې، چې تا به کاروله او مونږ به دې پرې د ځان مريدان جوړولو. د هماغه خوشبويي په سلگونه تش بوتلونه مې ساتلي دي. په فارغ وخت کې مې مشغولا وي، يو - يو را اخلم، داسې تمثيل کوم، لکه ته چې ما ته د خوشبويي ډالۍ راکوې او زه يې در څخه په مينه قبلوم. خلک مې د دې خوشبويي د نوم په تړاو پوښتي، ژر ورته ستا د نوم لومړنی او وروستی توری د خوشبويي د نوم په توگه ياد کړم.

په ژوند کې هېڅ نه غواړم، همدا خوشبويي بسنه کوي، چې پرې وپاييرم. بايد درته ووايم چې د بېلتون تاب دې نه لرم، کاش! کوم غر ملگری مې لرلی، چې د بېلتون په زغملو کې يې همکاري راسره کړې وای.

بېلتون دې داسې احساسېږي
لکه چې گوته دروازه کې گېره شينه

د وتس اپ په زنگ را وینښ شوم، را ياد مې شو، چې د خبرو وعده مې ورسره وه. ژر - ژر په ځای کې را ښغ شوم. کمپله مې له ځانه را تاو کړه، د اوکۍ تنۍ مې کېکارله، کېمره چالان شوه، غږ يې را ووت:
- پوره مې نه کړې د ځوانۍ خوبه

ذره - ذره یم د ميینتوبه

ويي خندل. سترگي مي وموښلې، تكيه شوم، ورو مي وويل:

- يوازې خوب نه؛ زموږ د ځوانۍ څه پوره شوي؟

- بيا دې گيلې شروع کړې؟

- خامخا!

اړيکه يې پرې کړه. موبایل مي پر بالښت کېښود، پورته شوم، هيندارې

ته ودرېدم، ويښتان مي منظم کړل، جيک مي را پورته کړ، بيا د زنگ غږ

شو، گيلاس مي را واخيست، د کړکۍ تر څنگ ودرېدم، د اوکي تنۍ مي

کېکاږله، کېمره مي گلانو ته ونيوله، غږ مي کړ:

- دا گلان ووينه، گوندې غوسه دې لږه ارامه شي.

- چې ته يې گورې، بسنه کوي، ما ته يې مه را ښايه!

- نو ته څه غواړې؟

- ځان را ووينه گلابه!

ومي خندل. کېمره مي سرو گلابو ته ونيوله، پرې غږ مي کړ:

- چې ځان در باندې ووينم، په بدل کې يې څه را کوې؟

- يو سوک او يوه خپېړه!

- په کوم ځای؟

- سوک په سينه او خپېړه په خټ کې.

زه ميین نهيم! | ۲۳ |

اړيکه مې پرې کړه. منډه مې واخيسته، عينکې مې په سترگو کړې، چمن ته ووتم، په چوکۍ کې کېناستم، زنگ مې ور وواهه، کېمره مې ځان ته مخامخ کړه، ومې ويل:

- په زړه دې ارمان مه شه، گلاب دې وگوره!

- بد نظرونه دې ړانده وي، ځواني دې نصيب شه گلابه!

- ډېرې ستاينې مه کوه نو!

- ته سوځه، د خپل گلاب ستاينې کوم، بخيله!

غلی شوم. عينکې مې له سترگو ايسته کړې، را غږ يې کړل:

- د گلاب سترگې مې څنگه پرسېدلې ښکاري؟

- حال يې مه پوښته!

- بس کړه نو، سمه خبره وکړه!

- چې ښه پوهېږې، ولې مې ځوروي.

- نو ما خو درته سهار د خبرو وعده درکړې وه.

- ما ته تر ناوخته خوب نه راته.

- ولې؟

- خو خبرې دې راسره نه وې کړې.

اوف يې کړل. څه يې ونه ويل، اړيکه پرې شوه، د مېسېج کړنگ شو،

ليکلي وو:

په شبگيرو ميينه ياره

تا په دې وېښو شپو کې څه ليدلې دينه

راته کتل يې، ومې ويل:

- د ژوند طبيعت داسې دی، چې:

يوه ورځ به دې تر څنگ وي، بله ورځ به درسره نه وي، يو وخت به سره خوښ يئ، بل وخت به سره خپه يئ، مهمه دا ده، چې يو بل په زړه کې وساتل شي.

سترگې يې ښکته واچولې، وپې موسل:

هو، خو د ژوند طبيعت داسې هم دی، چې يوه ورځ خوښېدل او مينه، بله ورځ خپگان، بيا بيلېدل، بل وخت يواځېتوب او بالاخره د يو بل هېرول. ور غبرگه مې کړه:

- ډېر په اسانه دې دا خبرې ونه کړې؟

په داسې حال کې چې يو بل ته څومره گران وي، پر يو بل څومره پام کوي، يو بل ته نصيحتونه کوي، دا کوه، هغه مه کوه. په يخنۍ کې کورتۍ اغونده، د شپې ناوخته مه گرځه، د نشو - تماشو لړې تښته، ډېر غوړ او خواړه مه خوره، د ژوند يوه اهمه اړتيا مې يې، شتون دې سکون را بخښي.

خو بيا به هم سره بېلېږي؟ يو بل به هېروي؟

- که د انسانانو يو پر بل گرانښت کېدای شي، بېلتون او هېرېدن خو حتمي کېدونکي دي، که يو وخت در باندې پام کوي، يو وخت به دې د زندان د دېوال په څېر له خطرونو نه شي ساتلی. يو وخت که دې د ژوند د خوښيو د بقاء لامل وي، يو وخت به يې په ژوندون د ځان له پاره مړ حسابوې؛ تر څو د يو بل هېرېدن را منځ ته شي.

که به مې يو ساعت هېرېږي
رب مې دې هېر کړي دا ليکلي کتابونه

عادت مې گرځېدلی ؤ، چې فېسبوک پاڼه به مې خلاصه کړه، لومړی به مې پيغام پاڼه وکاته، په دې هيله چې پيغام به يې راغلی وي؛ مگر پيغام به مې ونه موند. ژر به يې فېسبوک پاڼې ته په دې اميد ورغلم، چې کوم نوي څه به يې ليکلي وي، درې - څلور کمينټونه او د زړه سټېکر به ورکړم، خو هر څه به پخواني وو او د څه ليکلو مجال به ورته نه ؤ.

انځورونو ته به يې ورغلم. د هر انځور سره ليکنې به مې ولوستې، بېرته به يې تېرو پوستونو ته را وگرځېدم، بيا ځلي به مې په لوستلو پيل وکړ، هر پوست به مې درې - څلور ځل ولوسته، د يو معتبر کتاب د الفاظو په څېر مې هر توری له نظره تېراوه. داسې مې احساسوله، چې دروني معذورتيا مې د دې تورو په لوستنې سره رغېږي او ښه کېږم.

اخ! بې لوظه انسانه تا خو داسې څه وکړل، چې د سر دښمن سره يې هم څوک نه کوي. له ټولو دې جدا کړم او بيا دې يوازې پرېښودلم.

ښېرا درته نه کوم، ځکه بيا هم زه دردېرم؛ خو دعا درته حتمي کوم، چې يو ځل دې در باندې څوک گران شي او لکه څرنگه چې دې ما سره وکړل، همدغه ډول چارې درسره وشه. وبه پوهېږې چې گرانښت څه معنا لري؟ يو څوک له نورو بېلول او بيا يې يوازې پرېښودل څومره زور لري؟

ما ته به تل گرانښت لري، که په دې دنيا وي، يا جنت وي او يا بل کوم ځای وي. له دې ادعا نه تېرېدونکى يم. دا چې تا ونه پاللم او رد دې کړم، زما په گرانښت کې کموالى نشي راوستلى، که ته نه يې، انځورونه دې لرم. د لاس نښې دې لرم. بسنه کوي چې د خپل زړه کيسې ورته وکړم.

زما ياد کې به د تل لپاره يې، کله دې فکر ته را نه شي، چې اوس به يې په زړه او ذهن کې ځای نه لرم، نه! زما زړه او ذهن ستا لپاره وقف شوي او وقف بل چا ته نه ورکول کېږي.

وينه په وينه نه پاکېږي، مگر مينه په مينې زياتېږي، ما سره د هرې نادودې لپاره دې بخښمه، په ژوند باور نشته، که زما له اړخه درته مزاحمت شوى وي، هيله مې ده چې په خپلې بزرگۍ مې وبخښې.

دا ناڅاپي مرگونه ډېر شول

جانانه خپل حق را بخښه، خپل در بخښمه

مودې وروسته يې وليدم، ويل يې:

- ډېره هڅه مې وکړه، چې احوال دې واخلم، مگر ونه توانېدم، چې ودې موندم. د ملگرو په بنډارونو کې نه وې، په خواله رسنيو کې نه ښکارېدې، د سيند پر غاړه هم نه وې، د پارک تر هغې غټې زړې ونې لاندې هم نه معلومېدې، د ناستې څوکۍ مو تشه وه، يوازې همدومره خبرېدم، چې ژوندی يې.

ومي موسل، ويل مې:

- د چا چې د نصيب نوم يواځېتوب وي، بيا خو ضرور ده، چې يواځېتوب يې په برخه وي، دا ښه ده چې يواځې يم، غوره بوختيا يواځېتوب دی، لږ به ځان سره پاتې شم، لږ به کتابونه ولولم، څه وخت به کتابونو سره ژوند وکړو، يو څه به ور ځنې زده کړو.

لنډ يې وخنډل، ويل يې:

- يوازې ځان سره مه پاتېږه، لږ د نورو سره هم پاتې شه، يوازې کتابونه مه لوله، انسانان هم مطالعه کړه، تا چې يواځېتوب ټاکلی دی، نو ژوند کله کوې؟

د شونډو په سر موسک شوم، ويل مې:

- د يو چا سره مينه كول او بيا يې پرېښودل، د انسان څخه د يواځېتوب
گوډۍ جوړوي. همدا د انسانانو مطالعه او ورسره پاتېدل وو؛ ځکه خو
يواځې شوم.

ماسک يې لرې کړ، پر مخ يې لاس رابښکه، ويې ويل:
- سمه ده. ته دې کتابونه لوله، خو داسې نه چې خلک در پسې لگيا وي
او بيا خبرېږم، چې ...

خپله يې کړه د بل يې نه اورېده
لېوني يار پسې شيشې خوړلې دینه

ما سره به يې چې کوم چلند کاوه، نېغ به مې فکر د (شهزادګۍ ډيانا) په
خبرې را وڅرخېد، هغې ويلې وو:

((د نړۍ د ټولو مذهبونو خلکو ما سره مينه کوله، يو هغه و، چې ما سره
يې مينه نه کوله، د چا سره چې زما مينه وه.))

شهزادګۍ زما د زړه خبره کړې وه، کټ - مټ لکه زما په حال يې چې
پوهه درلوده. ما سره هم د مختلفو فکرونو خلکو مينه لرله، ناز يې را کاوه،
مګر يو انسان ؤ، چې ما يې د مينې خواږه ونه ځکل.

څه عجب قانون د دې دنيا دی، څوک چې دې خوښ شي، د کبر او
غرور پر اس سپور وي، هېڅ د مينې پر لار د قدم اوچتولو هوډ نه لري، ته

به ورته ټولې اغزنې لارې د مينې له گلابونو ډکې کړې؛ مگر هغه ناترسه به له يوې مخې د غرور په طوفان سره د مينې گلابونه مړاوي کړي. ته به د اوبنکو جرگې ور وړې، هغه به مغرورانه او مسخره بيزه خندا وکړي، ستا د سپېڅلې مينې عظمت به وننگوي، گرانښت به دې مرور کړي او خپل مغرورانه خوی به بيا تمثيل کړي.

په ځلونو مې ورته تشه ځولې کچکول کړه. هېڅ يې را نه کړل، تشې لپې مې ورته ونيولې، د مينې له خوږو يې را ډکې نه کړې، همېش يې خالي لاسونه له دره شړلې يم او هر وخت مې په دې زمزمې سره د زړه تکیه د ډاډ غر ته لگولې ده، چې ...

پرېږده چې اوبنکې مې بهېږي
د يار له دره بېنوا راغلی يم

د سرور او خوښۍ هغه ورځې چې ما به د دې خاورينې نړۍ پر مخ په يوې ښکلې جونگره کې تېرولې، ټولې د يوه شاعر خيال ته ورته وې. کله به مې داسې حس کړه، چې د رنگينو خوبونو په سمندر به لاهو شوم؛ ځکه ما د مينې د لېونتوب د نڅا ننداره نه وه کړې.

له کوم وخت راهيسې چې ما د هغه خوږ انسان د ښايست او اخلاقو مريدي شروع کړې وه، سرور او خوښيو را څخه کډه کړې وه. مستانه او

شرارتي خنداگانو يې دومره ځورولی وم، لکه بړبوکی کې چې وچې
خځلې د ځان کنټرول نه لري، په هوا يې کړي، وبې څرخوي او يو
نامعلوم ځای يې وغورځوي.

په رښتيا هم!

د مينې ژوند ډېر ښکلی دی، حتی د پسرلي د گلونو او نرمو وړمو هم
ډېر.

مينې ژوند را زده کړ، د ژوند په معنا يې وپوهولم او چې کله د مينې څخه
وړاندې ماضي ته سوچ وکړم، تېر ژوند هسې ضايع را ښکاره شي.

د تقدير په دې پرېکړې ډېر خوښ يم، چې د يو داسې چا د ښايست او
ښکلي بشر د ژوند پر دښته مې د مينې قافله تم شوه، چې ما ته يې د
دې فرصت راکړ؛ تر څو د شپې تر ناوخته د سپوږمۍ او ستورو نندارې
وکړم. د خالق تعالی په لا محدوده کایناتو کې د فکر کولو جوهر يې را
ولوروه. پر انسانيت د زړه خوږي احساس يې را پياوړی کړ. شاعر څه ښه
ويلي دي:

دا د مينې برکت دی چې يې دغسې يو ځای کړو
کنه دومره فکر وکړه ته د کوم ځای او زه د کوم ځای

هېڅوک د چا له تگ وروسته نه مري، يوازې همدومره چې د پخوا په څېر مجلسونو کې گډون نه کوي، خدا نه ورځي، د بحث کولو حوصله نه لري، په چا کار نه لري، که څوک پرې کار ولري، بښنه ترې وغواړي، که بيا يې هم را ټينگ کړي، غلې ترې روان شي، ځای ور پرېږدي.

د دوی ذهن يوازې د يو انسان د نوم له تورو ډک وي. که د دوی د خوښې انسان په تړاو ورسره غږېږي، وخت در کوي او درسره غږېږي. که ټوله ورځ ورسره د مينې په خبرو بوخت شئ، د ستړيا احساس به ترې ونه گوري، لا به درته غوږېږي او په ډېر احترام سره به مو اورې.

يو وخت يې وپوښتل:

- مينه دې کړې يا څوک درته گران شته؟

ما هم له ډېرې مودې د گران کلمه نه ويلي وه او نه مې اورېدلې وه. بېخي له چا سره مې مجلس نه کاوه، چرته گوښه به ناست وم، کله به مې خندل او کله به غلې وم. مخ مې ور واړوه:

- داسې کله کېدای شي، چې انسان وي او مينه يې کړې نه وي. يا ورته څوک گران نه وي.

ويي خندل. لاس يې په تندي کېښود، شونډې يې وخوځېدې:

- ما خو مينه نه ده کړې.

- په حقيقت کې مونږ مينه يوازې دې ته وايو، چې هلک دې په جينۍ ميين شي او يا برعکس. مگر مينه له ځان سره هم کېدای شي، له خدای

تعالی سره هم کېدای شي. کله چې مونږ له ځان سره مینه وکړو، د خدای تعالی سره هم مینه کولی شو، د انسانانو، ټولنې او د خپل هېواد سره مینه کولی شو.

- ته راته دا ووايه، چې ته له چا سره مینه لرې؟

پر موخه يې پوه شم، چې څه غواړي او د څه اورېدو تمه لري، ومې ويل: - لومړی خو له ځان سره مینه لرم. بيا له خدای تعالی سره او بيا د خدای تعالی له مخلوقاتو سره مینه لرم او په مخلوقاتو کې بيا د څو انسانانو سره مینه لرم او په دې څو انسانانو کې بيا يو انسان بېخي ځانگړی و.

- يو انسان څنگه ځانگړی؟

- ځانگړی يعنې له نورو متفاوت انسان. چې هره خبره او کړنه يې خوند درکړي، که بد وکړي د ښو دليل ورته پيدا کوو، که له مونږ سره خپه شي، بېرته يې مونږ پخلا کوو، بده دې پرې پېرزو نه وي.

سر يې د تاييد په دود وښوراوه. ودرېد، غږ يې را ووت:

- مطلب اوس يې د شتون وياړ نه لرې.

سر مې څرېدلی و، پر ځمکه مې کړښې ويستي، ومې ويل:

تا ته گيله نه کړم چې لاړې

ما د قسمت برخې پخوا بايللې دینه

جدي ؤ، بحث يې كاوه، مسلسلې پوښتنې يې كولې:
- نه ښايست لري، نه خوږوالی لري، ولې ورسره د چا زړه ولگي؟
ما يې څوكی تر څنگ كېښوده، د موبایل سكرين مې ور مخامخ كړ،
انځور مې يې ورته را واړوه، قلم مې ورته ونيو، زياته مې كړه:
- اوس يې ليكه، چې ولې ورسره د چا زړه ولگي، ځكه چې:
د رڼو اوبو په څېر يې، هر سړی له ليدو خوند اخلي.
د چنار د سيوري په څېر يې، هر سړی يخ والي ته دمه اخلي.
د گلاب د گل په څېر يې، هر سړی د بويولو هاند كوي.
د ملي سرود په څېر يې، هر سړی احترام ته درېږي.
د حاجي په څېر يې، هر سړی د برکت لپاره لاسونه ښكلوي.
چوپ شوم. غوښتل مې د ملگري غبرگون را څرگند شي، په تمه وم؛ مگر
هغه قلم په گوتو كې ټينگ نيولی ؤ، ويې پوښتلم:
- بس، همدومره!
موسك شوم. په سينه مې نازك سوک وركړ، په غوسه كې يې خدا گډه
شوه، ومې ويل:
- بله دا چې...

يار د صفت محتاجه نه دی
په گلابونو عطر چا شيندلي دینه

ترې روان شوم. را منډه يې کړه، کلک يې له لاسه ونيولم، اوبښکې يې په سترگو کې ډنډ وې، په سينه يې سر را کېښود، سلگۍ يې شوې: - د بېلتون تاب نه لرم، وژل کوي. د دې ضمانت به څوک وکړي، چې بيا سره ووينو؟

سترگې مې پټې وې، نه مې غوښتل دا شېبه بل څه ووينم، ټوله هڅه مې دا وه، چې د زړه درزا يې په دقيق ډول واورېدلی شم، فکر را ولويد، په رښتيا هم! څه ضمانت شته، چې بيا به سره سترگې په سترگې شو که نه؟ داسې هڅه مې پيل کړه، چې گواکې ډاډه يم او د بېلتون له جبر نه وېرېږم. سترگې مې خلاصې کړې، په لوېدلي غږ مې زياته کړه: - نړۍ د لکونو انسانانو د بېلتون شاهده ده؛ مگر هېڅ څوک هم د چا په تگ نه دی مړ شوی، يوازې او يوازې څو ترخې او خوږې خاطرې - څو شېبې خنداوې - يو څو د لاس نښې - څو ډالۍ شوي گلابونه او څو جوړه ييز انځورونه د يو چا له تگ وروسته پاتېږي.

سر يې را نېغ کړ، داسې يې را وکتل، چې زما له بدن يې ټولې کرکې وشړلې، په يو جدا انداز يې خپل دروني غږ د سترگو له طريقه را منعکس کړ، ټينگ نه شوم، بې اختياره مې اوبښکې وبهېدې، ستونی مې بند - بند شو، په نښتي غږ مې دا ټپه بدرگه کړه:

ما ويل زه به درته ژاړم

تا له بازاره سترگې سرې راوړې دینه

د واوړې بشرکي په مزه را ښکته کېدل، څرخک يې خوړ، سوچ مې واهه،
ژور تللی وم، د موبایل کړنگ شو، پر واټساف مېسېج ؤ، شمېره نا اشنا وه،
لیکلي يې وو:

- که فارغ يې کولای شم، خو دقيقې وخت مو ونيسم!
موبایل مې سترگو ته نږدې کړ، شمېره مې خو ځل تکرار کړه، په پروفایل
يې د گلابو انځور څرېدلی ؤ، ومې لیکل:

- وبخښئ! کولای شم وپوهېرم، چا سره د مېسېج لیکلو وياړ لرم!
په لومړي مېسېج کې يې زړونه را ولېږل، پسې يې هغه سټېکر را ولېږه،
چې مخ ته يې لاسونه نيولي وي. بيا يې لیکل پيل کړل:

- دروغجنه! په خپلې خبرې وختې، ولې هېر دې شو، چې راته ويلي دې
وو، (ځان پېژندنه کې خطا وتلی شم؛ خو ستا پېژندنه کې ماسټر يم.)،
اوس اړیکه نيولی شم؟

مېسېج مې درې ځل ولوست. يقين مې نه راته، بدن مې يخ شو، له سينې
مې کلک لاسونه چاپېر کړل، بالښت ته تکیه شوم، هيچاني حالت مې
درلود. ځواب لیکلو ته ناتوانه وم.

بيا يې مېسېج راغی، د سوالیې دوې علامې يې را لېږلې وې، منجمد وم،

د الفاظو قحطي را باندې راغله، فقط ومې ليکل:

- کولای شئ!

اړیکه يې ټينگه کړه. خبرې يې کولې، وار په وار يې پوښتلم، له ما سم الفاظ غلطېدل، لکه د قاضي پر وړاندې چې بيان ورکوم. ويې پوښتلم: - روغ يې؟ خبرې دې ځنډنۍ راځي.

پر ما خولې را ماتې وې، په لټه وم چې ښه الفاظ را ټول کړم، تر اوږدې شېبې چوپ وم، جاج يې زما واخيست، اړیکه يې پرې کړه، سمدستي يې په مېسېج کې را وليکل:

د محبت گرمي دې ولېدله

په يخو واورو کې خولې شوې که نه

دقيق نه وم، چې څومره وخت به يې د نظر ښکار وم. ما په ټيټ غږ ميوزيک اورېده، انځور کې مې سترگې گنډلې وې، گوټې مې د انځور په نږدې کولو او بېرته لرې کولو بوختې وې، ملگری مې تر څنگ کېناست، سترگو ته يې را وکتل:

- پرېږده يې، دا انځور څه درکوي؟

موسکا مې وکړه، هماغسې انځور سره بوخت پاتې شوم. شېبه غلی وم، بیا مې سکرین ملگري ته ور مخامخ کړ، انځور ته مې ګوته ونيوله، لگيا شوم:

- حوصله راکوي. د ځان لپاره، د ملگرو لپاره، د ژوند لپاره! سکون پکې مومم. داسې سکون چې د نورو پر وړاندې پړسکونه چلند کوم، ډاډه او باوري رويه خپلوم.

مينه راکوي. داسې مينه چې د ځان او نورو سره د مينې کولو انرژي او پيغام را ډالۍ کوي، بشر سره د مينې ټينگار غواړي. هيلې راکوي، داسې هيلې چې د ژوند هره مړاوې او ايره شوې هيله مې را ژوندۍ کوي، د نېک بختۍ زيري را اوروي.

او تر ټولو ډېر څه چې را کوي، هغه دا چې هر ځل يې انځور وينم، سترگې يې ټينگې وعدې غواړي، چې زړونه رغوه، ماتوه يې مه! ځکه د زړونو ماتول، هغه گناه ده، چې د ابرهه تر گناه ستره ده.

ملگري مې په اوږه لاس را کېښود، سر يې د تاييد په دود وښوراه، ودرېد، غږ يې کړ:

دا ځينې خلک زورور وي

چې زړه ته راشي، بيا ترې کله ځي ميينه

سر يې د دېوال سره لگولی و، ښي اړخ ته يې کتل، خوابدي يې له خېرې ښکارېده، ور وړاندې شوم، په اوږه مې سر ور کېښود:

- وړاندې له دې چې مینه مو کړې وای، باید دا فکر مو کړی وای، چې دا خلک او ټولنه مینه هضمولی شي او که نه؟! څوک خو به زمونږ په مینه نه خپه کېږي؟ د چا د ځورېدو لامل خو به نه یوو؟ اخ! مونږ څه وکړل، یوازې مویو بل ته وکتل، د ځانونو خوښي مو وغوښته. دا مو هېر کړل چې دلته دوه انسانان خوښ گرځېدل او اوسېدل، د جرم په توګه ګڼل کېږي. د چا په زړه نه ځایېږي چې دوه ميين دې وځاندي، وګرځي او خوښ ژوند وکړي. دلته خو هڅې کېږي چې څنګه او په څه ډول دوه یاران - دوه انسانان او دوه ميينان بېل کړل شي.

پرتله له دې چې را وګوري، ورغوی يې په چپ بارځو رانېکه، په دوه غټو سترګو کې يې لس نړۍ غمونه را وخوټېدل، په غنم رنګو بارځوګانو يې د ژوند او مینې رنګونو راج کاوه، شونډې يې وخوځېدې:

- ومنه که د چا بد مې غوښتي وي، یا مې چا ته د بد رسولو اراده کړې وي؛ نو ولې زمونږ ښه نه غوښتل کېږي؟

ما يې سترګو ته کتل، لکه د چينو په څېر خوټېدلې، اوبښکې يې ښکته په ګرېوان ور څڅېدلې، د جرأت په تاو مې د لاسونو غټې ګوټې بارځوګانو ته ور وړاندې شوې، اوبښکې مې ور وچې کړې، په لويديلي غږ مې ور زیاته کړه:

- خبره خو همدغه ده کنه، چې تا ته د مينې ژور اړخونه معلوم دي او په دې پوهه لرې، چې د دوو خوږو تر منځ د نفاق او بېلتون تخمونه شيندل، خومره زور لري.

زما خبره يې ونيوله، ځمکې ته يې اشاره کوله، ما چې لاندې نظر وکړ، د بوټ تر څنگ مې ميري گړندۍ حرکت درلود، را غږ يې کړل :

د مينې زور راته معلوم دی

په ميري پښه نه ږدم چې يار به يې پاتې شينه

تيارې خوږې وې، رنگا رنگ رڼاوې تر سترگو کېدلې، د کړکۍ پر ژۍ مې زنه ايښې وه، ماښام نوی ښکارېده، ما لا د خونې گروپونه نه وو روښانه کړي، تيارې او يواځېتوب کلک نيولی وم، د اجازې لطف نه يې کاوه، چې پورته شوی وم او د خونې گروپونه مې روښانه کړي وای.

زړه نه صبرېده. يا يې ديدن غوښت او يا يې يواځېتوب او تياره غوښته. ديدن خو را باندې قحط ؤ او داسې ترې بې برخې وم، چې په لرې تصور کې مې هم نه شو کولای.

يواځېتوب او تياره خو خپل واک کې وو، گيلې مې ورته وکړې، بې وسي مې وړاندې کړه. راته غوږ وو، ذره حرکت مې ور څخه حس نه کړ، دومره د مينې قدر يې وکړ، چې په ځان او خپله مينه يې وياړ را وبخښه، کلک - کلک را غاړې وتل، ويې زغملم.

پورته شوم، په منډه له خونې ووتم، پرته له دمې د پارک منځ ته ورسېدم،
 ودرېدم، شاوخوا مې وکتل، خراغونو شين چمن ته ښکلا وربخښله، نري
 باد گلان په نڅا کړي وو، لرگيني څوکۍ ته مخامخ مې گونډې ولگولې،
 غير ارادي راڅخه د بدن حرکتونه او خبرې پيل شوې، داسې لکه په
 څوکۍ چې څوک ناست وي او مقابل لوري مخاطب کړی وي.
 د پارک له منځه خلک تېرېدل. را ليدل يې، خدا يې کوله او مسخره يې
 گرځولم؛ مگر پوهېدلم چې د دې نړۍ او پېړۍ خلک په څه پورې خدا
 نه کوي، هر څه دوی ته د خدا او مسخرې وړ ښکاري.

څوکۍ ته ور نږدې شوم، داسې اخته شوم چې گواکې يو څوک شته او پر
 ما د خپېرو او سوکانو نازک گوزارونه کوي، د زړه له زوره خدا راغله،
 سترگو مې اوښکې وکړې، خدا په ژړا په بدله شوه. د تشې څوکۍ په
 سینه مې دا تپه د امانت په توگه وليکله:

هر هغه ځای ته اوس ژرېږم

چرته چې شوي وو زمونږ ملاقاتونه

خان بختور احساسوم، ځکه حتماً به يو وخت پوښتل کېږي، چې څوک درته گران شته؟ يقيني يم په زړه به دې لکه د باران د څاڅکو را وورېږم. سترگې به دې ډنډ شي، پټ به په زړه کې زما نوم واخلي.

سوړ اسوبلی به وکړي او سر به دې ښکته وځړېږي. په رېږدلو شونډو به ځواب ورکړي، وبه وايي هېڅوک هم نه لرم، چې راته گران وي. زړه به دې ډک شي، منډه به کړي. کوټې ته به ننوځي، دروازه به ځان پسې بنده کړي، پر مخ به پرېوځي، چېغې به کړي:

- څه عجب انسان ؤ. ډېر راته گران ؤ، پرته له هغه ژوند د پیکه شربت په څېر مزه لري.

تا سره زما لپاره وخت لکه د انځر گل او ما سره ستا لپاره وخت لکه د خزان پاڼې دي. د ښايستونو سترې بېلگې داسې تا سره نه ښايي. تا سره خو خوند داسې کوي، چې د خپل پراخ ښايست په اندازه وخت پېرزو کړي. ومنه هغوی چې زړه يې مات شوی وي او بيا هم درسره د درناوي څخه کار اخلي او د خبرو لپاره دې لېوالتيا ښايي، رښتيني مينه غواړي. هغه ورځ دې ياده شي، چې لويديځ ته پرته ورېځې سره غاړه - غړۍ شوې. اسمان وغرمېد. چوپتيا شوه، ورېځې تورې شوې، د اسمان غرمېدا زياته شوه، غټ څاڅکي پر مخونو ولگېدل، د خاورو نمجن بوی حس شو، یخ او خوږ باد وچلېد، باران شرکنده شو.

يخني دې کېدله. ژر مې خپل جامپر وويست، ستا له اوږو مې را تاو کړ،
ودې خندل، سترگې دې کېرې کړې، څه دې ونه ويل. د ونې ډډ ته دې
تکيه ولگوله، د باران د څاڅکو په ننداره شو، پر سړک يې پوکاني کولې،
د ونو له پاڼو څاڅکي څڅېدل.

در وړاندې شوم، په اوږه مې لاس در کېنود، د جامپر تنی مې در بندې
کړې. شونډې دې وخوځېدې:

- گلابه! د خدای تعالی له پاملرنې بې برخې مه شې.

- د پاملرنې يوه بېلگه يې در وښاييم؟

سر دې د هو په دود وښوراوه، توجه دې زياته شوه، ومې ويل:
- ته!

اه!

اوس هر څه ختم شوي ښکاري. تل مې د خپلو ښو پايله، ښه ترلاسه
کړې؛ مگر يوازې ستا په مورد کې بد را رسېدلي دي. نه پوهېږم چې ولې؟
له ډېره درده انسان لکه په تبي د ننې په څېر ترسکېږي، کله يې چې
جرم معلوم نه وي او سزا ورکول کېږي.

ستا د وصال په هيله مو ځواني ورژېده. نه را وگرځېدې او نه د راگرځېدو
هيله دې لرم. شاعر وايي:

نه پوره شول ارمانونه، نه تعبير شول ټول خوبونه

د ځوانۍ ناترس دېواله، څه بې وخته را نږېږي

خاموشۍ وزرې غوړولې وې. شاو خوا ټول دېوالونه، ونې او تيرې چوپ
ښکارېدل، لکه قتل چې شوی وي. مونږ دواړه يوازې ناست وو، چوپتيا
حاکمه وه، يوازې د زړونو دربا مو اورېدله.

صبر مې تمام شو. ما يې د ښکلې غاړې لاس را تاو کړ، زما غېږې ته يې
سر را ړنگ شو، سترگې په سترگو شو، طبيعت اهنګين شو.

تل يې غوښتل، چې زما په غېږه کې سر کېږدي. لاس مې ور وغځاوه، د
تندي له خوا مې په ويښتو کې گوتې ور تېرې کړې، زما لاس يې ونيو،
ښکل يې کړ، په زړه پورې يې ونيو، سترگې يې پټې کړې، شېبه وروسته
يې زما د ورغوي ښکلول پيل کړل.

خه ډول يې چې زما په غېږه کې د سر اېښودل خوښېدل، داسې زما د
ورغوي ښکلول خوښېدل. د ښکلولو دې لړۍ تر ډېره جريان درلود.

مونږ دواړو غوښتل، چې تر ډېره دې دا لړۍ همداسې غځېدلې وي؛ خو
د وخت جبر د اجازې لطف نه کاوه، تر څو خپل زړونه د مينې په خوږو
سره معطر او خړوبه کړو.

ديدن د خوار پټي غله ده

نه به پرې موږ شې، نه به وتړې پندونه

په زړه مې د خفگان ډوبې تيارې مسلطې شي، د ډېرې تنهائۍ د بام سر ته پورته شم. لاس تر زنې د شين اسمان په غوړېدلي فرش د ستورو نندارې پيل کړم، له سترگو مې د جدایۍ اوښکې په بهېدو شي.

ژر دې انځور را په زړه شي، وارخطاء د موبایل پسې لاس ور وغځوم. په سکرین دې خندنۍ خبره را ښکاره شي، خپلې سینې ته یې نږدې کړم. له سترگو مې بهېدونکې اوښکې د موبایل پر سکرین ور وخڅېري. خندنۍ خبره دې د ژړا نه کولو په پار اشاره کوي؛ خو اوښکې خپل یاغیتوب ښکاره کړي، ځکه د اوښکو سمندر ډیر وخت چوپ و او اوس په خپلو طوفاني خپو سره د چا د گرانېټ لپاره د لیلونه تراشي.

عجبه وي، زما له سترگو د اوښکو رودونه بهېري؛ خو ستا پر شونډو لا هماغسې نرۍ مسکا خوره وي. زه هم حیران شم، چې ولې زما د سپېڅلو اوښکو پسې دې خندا شي؟

زه د پوښتنو په گرداب کې څرخېرم، چې سترگې دې نورې هم له مینې ډکې شي، مسکا دې نوره هم خوره شي. داسې وانگېرم، چې راته وایي: - لېونیه!

ستا له اوښکو سره زما د زړه وینې بهېري، ژړا بس کړه، ځکه ستا په گلاب مخ د اوښکو د سپلاډ له امله، بدرنگې لارې جوړېدل نه غواړم.

زه ميین نهيم! | ٤٥

زړه مې را ډک شي، انځور ته دې ډېرې گيلې کتار کړم، خو ستا غبرگون
يوازې نړۍ موسکا وي، بيا لگيا شم او شفا بخشو سترگو ته دې دا بيت د
وروستۍ گيلې په توگه زمزمه کړم...

ما جرگې د اوښکو در وړې
ته ناترسه په خدا شوې

د پخلاينې لپاره يې د پلمې په لټه وم، هېڅ لاره نه را جوړېده، تقريباً له
خلرويشت ساعتونو راهيسې مرور وو، نور ناتوانه وم. په غږ پسې يې مړ
کېدم، غږ خو يې ما اورېده؛ مگر په هغه غږ پسې يې بېخي ناقرار وم، چې
زه به يې پرې مخاطبولم.

تنگ شوم، چاپېريال راته سور تنور وگرځېد، هر شور لولپه کولم، گوشک
مې په غوږونو ننويستل، هر غږ را باندې د چاودنې په څېر بد لگېده،
ارامښت يې را څخه تروړه، غلی و خوځېدم، يو ځای گوښه کېناستم.
د خښتې غوڅه ټوټه مې را پورته کړه، پر ځمکه مې کرنې را کارلې،
سوچ په مخه کړم، پوښتنو په سر واخيستم، د مرورتوب څه گټه؟
په پوښتنې پسې پوښتنه ذهن کې را زرغونېده، ځان ته مې خيال نه و،
شايد د ځان سره مې خبرې کولې او هرې پوښتنې ته به مې ځواب وايه.

يو ماتم مې پر وجود گډ وؤ. زړه مې په ځان پسې دردېده، د مرورتوب گټه مې ناڅاپي حس کوله، گرانښت يې را ډېراوه، د ځان سره مې وعدې کولې، چې بيا به يې نه خپه کوم، د تپي لاس په څېر به يې پالنه کوم او هېڅ يوې پېښې ته به د دې موقع نه ورکوم، چې حتی د څو ثانيو لپاره دې مونږ له يو بله بېل کړي.

په همدې چرتونو کې وم، نهايي تصميم مې ونيو، واټساف ته ورغلم، ليکل مې پيل کړل، گوټې مې رېږدېدلې، مېسېج ليکل مې بشپړ کړل، بېرته پښېمانه شوم، له واټساف ووتم.

فېسبوک ته لاړم. ومې ليکل:

مسلماني په چا کې نشته

مرور گرځم څوک مې نه پخلا کوينه

فکر کوم زما څړونه به يې ليدلې وه، سمدستي يې زنگ را ووايه، له ډېرې وارخطايۍ د اوکۍ تنۍ نه کېکارل کېدله، په يوه نرم غږ يې مخاطب کړم:

نه مې ته شي هېرولۍ، نه زما له خياله وځي

څه پخلا به شو جانانه، زه هم ستړی ته هم ستړی

داسې بد يې عادت کړی وم، چې په کنگل ماښام به يې د ښار لوړې برخې ته وخېژولم، په غټو تېرو به وغځېدو، نوې راختلې سپورمۍ ته به

مو ښه راغلاست ووايه، د ښار فضاء به چې څومره په څراغونو رنگينېده، خوشالي به يې ورته کوله او د ډېرې شوخۍ به يې نازک سوکان او خپېرې سينې ته را ونيولې.

خو اوس مې په ماښامونو قاتلې خاموشۍ مسلطې دي، په هماغه غټه تېره يوازې غځېدلې يم، ستوني مې ور پسې د خپگان غوټې کړې دي، د ښار هره رنگيني شکنجه راکوي، سترگې پټې کړم، وژاړم، اوښکې د غټې تېرې په سينه ور مېلمنې شي، ژر گوته ور وړم، نوم يې چې وليکم، شيندلو خاڅکو ته د يووالي ښکلا ور وبخښي.

ای، کاش!

چې اوس راسره وای، سپورمۍ ته به مو په غبرگو اوازونو زمزمې کولې، شوخۍ به مو کولای، د هماغه پخوا په خبر؛ چې خادر به دې را څخه کش کاږه، تاو را تاو به دې کړ، خو له شوخۍ ډک گوزارونه به دې را پېرزو کړل، ما به د درد تمثيل وکړ، ته به را نږدې شوې، ژر به دې د همدردۍ تمثيل پيل کړ.

ستا تمثيل به په خدا کړم. ما به چېغې کړې، تا به له غوړونو ونيولم، تر هغې به دې غوړونه کش کاږل، چې يخنۍ به دې لاسونه وسوځول. ژر به را نېغ شوم، خادر به مې غبرگ ستا له لاسونو را چاپېر کړ.

په څلرويشت کلن ژوند کې بد عادت مې چې وليد؛ هغه د انسان سره عادت کېدل و. داسې به دې عادت کړي، چې يوه شېبه دې تر څنگ نه

وي، د لېوني په خبر کارونه او فکرونه به کوي؛ خو چې تر څنگ دې مېشت وي، د ټولې دنيا په بې اعتنايي کې به شېبې تمامې شي، تر ټولو ښه احساس به کوي، د يو شتمن په خبر غرور به درسره مل وي. اوس ناست يم، د خپلو تېرو جنتي ماښامونو په ياد کې مې څو وړې شمعې بلې کړي، ورو - ورو ويلي کېږي، زما د زړه څخه هم د لرغونو اتش پرستو معبد جوړ دی، هېڅ يې اور نه مړ کېږي او نه غواړم چې داسې ژر دې ستا د يادونو پالل پرېږدم؛ تر څو مې چې په رگونو کې د وينې جريان دوام لري، ستا يادونه به لمانځم.

جانانه ستا په جدايي کې
لکه ښارو په چېغو کلي خبرومه

د لومړي کتاب د چاپ په پار مې ځړونه خپره وه، گرمې مبارکۍ را روانې وې، چا ډالۍ غوښته او چا يې د ترلاسه کولو ځايونه پسې غوښتل. ناڅاپه يې زنگ راغی، اړيکه مې پرې کړه، په مېسېج کې مې ورته وليکل: - ډېر وبخښئ! مناسب ځای نه يم.

د غوسې سټېکر يې را ولېږه، سمدستي يې پيغام راغی:

- څنگه دې راته ويلي نه وو، چې کتاب دې ليکلی دی؟

- ته مې حيرانولې.

- تر اوسه مې باور نه راځي.
- کله راځي، چې کتاب درته ډالۍ کړم؟
- مېسېج ته يې د غوسې سټېکر ورکړ، ځنډ يې وکړ، ويې ليکل:
- يو کتاب دې پرديو ته ډالۍ کوه، تر اوسه دې خپل او پردي ونه پېژندل.
- تر تا زر ځله قربان شم، زر واړه کتابونه ستا په چوپړ کې حاضر دي.
- زړونه يې را ولېږل. پسې يې غريز پيغام راغی:
- د سپين غر هومره لوړې او درنې مبارکۍ ومنه! قلم او فکر دې د اب زم
- زم په څېر وگرځه.
- غږ يې د ورېښمو په څېر نرم ولگېد، ور ومې ليکل:
- ادب، مينه او مننه!
- فکر کوم! ناول دی؟
- هو، همداسې ده.
- منځپانگه يې په څه را څرخي؟
- که له وړاندې يې درته ووايم، تلوسه يې ختمېږي.
- د حيرانتيا سټېکر يې را ولېږه، ودرېدم. جيک ته مې لاس کړ، د مېسېج
- کړنگ يې شو:
- پلييز، ووايه!

- منځپانگه يې په کوچنيتوب کې د کوژدې په ناوړه دود را څرخي. يعنې هغوی چې لا د ښو او بدو تفکيک نشي کولای، د ژوند پرېکړې يې کېږي.

- اممم، تاسې مهربان ياست.

- مهربان خدای تعالی دی، چې تاسې يې را لورولي یئ. سمدستي يې پيغام راغی، ليکلي يې وو:

خدایه دا ټول خلک ړانده کړې
چې زه د يار غېږې ته ځان ورسومه

درب شو، مخ مې را واړوه، گوندې يې پر ځمکه لگولې وې، سر يې ښکته څړېدلی ؤ، سلگۍ يې تر ما په سختۍ را رسېدلې، را وگرځېدم، مخ ته يې ودربدم، سترگې يې را نېغې کړې:

- نو ومې وبخښه، بيا به داسې نه کېږي.

نه پوهېدم چې د رحم سره ناڅاپي څنگه نا اشنا شوم، مخامخ ورته کېناستم، سترگې مې پرې ږدې کړې، چپغه مې کړه:

- ورشه!

زما د ټولو هغو گرانو ملگرو څخه بخښنه وغواړه، چې زما پر شونډو به يې د خدا راوستلو لپاره پلمې لټولې، هماغه ملگري چې زما خبره به يې

خُمکې ته نه غورخوله، هغه نازولي ملگري چې د مینې او ارزښت حدونه یې ډېر وسیع وو؛ مگر ستا لپاره مې خپه کړل. ټولگيوالو ته مې هم ورشه!

چې ستا لپاره مې ورته د څنگ چوکۍ پرېښي دي او را څخه خپه شوي دي. هماغه خواږه ټولگيوال چې د سکني ورور په څېر به یې پاللم، هماغه همکار ټولگيوال چې په هره سخته کې یې بېنوا نه يم پرېښی، حتماً یې د بشري وس مطابق پاللی يم؛ خو بیا هم ستا لپاره مې خپه کړل.

داسې ډېرې نورې اړیکې چې باید ما پاللی وای، ستا لپاره مې ونه پاللې، خو تا څه وکړل، هنن؟

خبرې مې بس کړې، له سترگو یې څو اوښکې پر بارځو ورغړېدې، ومې نشوای زغملي، غلی شوم، د سترگو خوږوالي یې ملامت کړم، داسې احساس مې وکړ، چې په خبرو کې له لېمېټ واوښتم.

له لاسونو یې کلک ونيولم، مچې یې کړل. سر یې په نازکو اوږو دروند شو، زما پر اوږه یې را کېښود، په وینښتانو کې مې گوتې ور تېرې کړې، په تندي مې د ښکېدو موقع ورکړه، د شاعر دا بیت مې د بڅښنې لپاره ور ډالۍ کړ:

سر دې را پورته کړه خو بیا به وعدې نه ماتوي
ما دښمنان بڅښلي، ته خو مې جانان یې یاره

ستا هېڅ حق نه جوړېږي، چې وغږېږي او د ځان د سپينوالي لپاره دلايل وټراشي؛ ځکه ته خو د يو وسله وال لوتمار په څېر وي، ځواني دې را څخه ولوتوله، ما د ډېرې بې وسۍ غږ نه شو ويستلی، تا په بې رحمۍ را څخه خنداوې واخيستې، ما هڅه او هيله وکړه چې هر څه را څخه مه لوتې؛ مگر ته دومره په زړه کاني شوې، چې د يو اضافي توکي او خځلې په څېر دې په ډېران وغورځولم.

اوس به د چا په کار شم؟ ښکاره ده چې څوک مې نه قبلوي او بايد چې قبول مې نه کړي؛ ځکه ما سره څه دي، چې د قبلېدو وړ دې شم؟ زه خو لکه کالبوت داسې يم، نه خندا لرم او نه ادا. وچې شونډې، هډوکي مخ، ببر وښتان او نا منظم حرکات کله د منښتې وړ جوړېدای شي، اااا!

تا خو دا هم کولی شو، چې ناز دې راکړی وای، پام دې را باندې کړی وای، څنگ کې دې گرځولی وای، گلاب دې راته ویلی وای، خو څه؟ يوازې همدومره چې د يو اغزي په توگه دې راته نظر وکړ، ودې رېبلم، د لمر په وړانگو دې وچ خځله کړم، بيا دې د خپلو ستمونو په لمبو وسوځولم او ايرې دې وگرځولم، د نفرت په باد دې هوا ته پورته کړم او ودې شيندلم.

د ظلمونو ډېر روايتونه او تاريخونه مې لوستي وو، خو ستا ظلمونو د تاريخ ټول ظلمونه ونړول؛ ځکه تاريخي روايتونو د داسې ظلمونو هېڅ يادونه نه ده کړې، چې له يو چا دې په ژوندوني مړۍ جوړ کړای شي، مگر تا وکړل او يوه رښتينې مينه وړاندې له دې چې خپل منزل ته ورسېږي، سپکه او بې قدره کړه، زمانې او خلکو ته دې بدنامه ور وپېژندله او يو له مينې ډک زړه دې گناهگار حساب کړ، خو دا په ياد ساته، چې ...

نور به دې هر يو ستم هېر کړم
خو بې قدري به دې تر عمره يادومه

- د زړونو پيوند کېدل په ډېرو هڅو پورې تړلي نه دي؛ بلکې دا طبيعي ده چې د يو چا د زړه ژورو ته کښته شوی، بيا چې هر څومره عادي خبره او کړنه کوي، هغه ته به ډېره ارزښتمنه وي. ته به ورته ارزښتمن يې، ستا د موبایل زنگ او مېسېجونه به ورته دومره ارزښتمن وي، چې هېڅکله به د سترپا احساس نه کوي او شېبه په شېبه به دې د هر زنگ او مېسېج دومره اکرام او قدردانی کوي، لکه د يوه عزتمن مېلمه پر وړاندې چې ترسره کېږي.

ښه پوهېدم چې تقرير مې اوري؛ مگر داسې مې ښودله چې دلته شتون نه لري او زه يې نه وينم. بېرته مې د ملگري په اوږه لاس واړوه، تقرير مې روان وساته:

- ورک يې کړه، ډېره هڅه مې وکړه، چې زړه به يې شم؛ خو په زړه باندې يې هم نه شوم. څومره سخته وي، چې ستا به يوه شېبه له زړه نه وځي، هڅه به کوې چې په يو ډول نه يو ډول ځان ور ياد کړې؛ مگر هغه داسې چلند وکړي چې ارمان درشي، کاش يا د دې دنيا پر مخ زه زېږېدلی نه وای او يا مې بېخي ورسره پېژندلی نه وای.

غلی شوم، ملگري راته سترگه کېکاږله، ويې پوهولم، چې بشپړ دې اوري، دوام ورکړه. ما هم غاړه تازه کړه، بيا لگيا شوم:

- څه خوند به يې درلود، چې طبيعي يې د زړه ژورو ته کېښته شوی وای، بيا به د قدرمن مېلمه په څېر ارزښت راکول کېده، ناز به مې کولای شو، په خلاص زړه به مرورېدلی شوم، اوس خو چې مرور هم شم، دومره ځان ناگاره واچوي، چې گوندې په هېڅ هم نه پوهېږي، مجبور یم، ځان خپله ور پخلا کړم او خلاصه دا چې ...

د ډاره غږ کولی نه شم

د سوال ياري ده اوس به ږنگه ښکته شينه

د خوښۍ او خپگان گډ احساس مې درلود. خوښ خو ځکه وم، چې ما يې د ديدن هېڅ موقع له لاسه ورکړې نه وه، حتی که يوه ثانيه وخت به هم و، د تشریفاتو قطعې د عسکر په څېر به منظم او تيارسۍ په خدمت کې حاضر وم. پر انرژي او له ولولو ډک وجود سره به يې ما د سترگو طوافونه کول.

ديدنونه خو د خدای پاک په امر کېږي، مگر ما هم د بندگۍ پوره - پوره حرکت کاوه او خدای تعالی به را مهربان شو، له برکتونو به يې د ديدن شېبې را ډکې کړې، نه به د چا مزاحمت و او نه منافقت، يوازې او يوازې محبت او محبت، بس خلاص!

د خپگان ویر مې هم په وجود گډ و، ځکه د يوې ناڅرگندې مودې لپاره له يو بله جدا کېدلو. حاکم وضعيت او شرايطو ته مې چې کتل، بيا ليدل ناممکن نه وو؛ خو ممکن هم نه ښکارېدل يا شايد ما د خپل بخت په تړاو ويره درلوده، ځکه همېش ما سره په بېلتون کې مل پاتې شوی و او هغه خلک يې را څخه بېل کړي وو، چې ما د خپل ژوند د بايللو جواړي کولی شوه، خو د دوی له لاسه ورکول مې په هېڅ دليل نه غوښتل؛ مگر له ما يې بېل کړي وو.

هيلي او د جانان ډاډ و، چې د راتلونکي لپاره يې خوښي رابخښله، خو د جدايي شېبو ناهيلي کولم او داسې احساس يې را کاوه، چې په ډېره لويه کچه جواړي کوم او خپله ټوله ارزښتمنه شتمني بايلم. هر څه مې ليدل او درک کول؛ مگر د مجبورې ورځې د خدای په امانې لپاره ور تر غاړې شوم. سترگې مې د اسمان خوا ته کېږي شوې، دا لنډۍ مې گيله کړه:

ژوند ته په بېرته - بېرته گورم
لکه بايللی جوارگر چې کور ته ځينه

ډېره سخته وه، بېخي له درده ډکه شېبه مسلطه وه، د دوزخ کيفيته حالت احساس مې کاوه، دنيا راته قبر شکله برېښېده، چې پر خپلو لاسونو مې له خاورو ډکې بېلچې در باندې اړولې. پر هماغه سترگو چې د يوې دقيقې لپاره دې ما خپگان ليدل نه غوښتل، ستا د نازک بدن د خاورو لاندې کېدلو ننداره مې کوله. پر هماغه غوړونو چې د غږ اورېدو سره به دې د يو ستړي په څېر دمه کېدل، د بېلچو د ټنگ - ټرونګ او د خاورو د غرب - غروب اوازونه مې اورېدل، چې د خاورو لاندې کېدلې.

زه ميین نهيم! | ٥٧

پر هماغه ژبه چې په څومره خوږ انداز به دې نوم ما اخیسته او په څومره خوږه لهجه به مې د ژوند لپاره را پخلا کړې، پر ژبې مې د انا لله وانا اليه راجعون الفاظ زمزمه کول؛ خو زه!

بيا هم ژوندی وم، بيا هم بينا وم، بيا هم گونگ نه وم، بيا هم کون نه وم او بيا هم په تا پسې مړ نه وم....

گونډې مې ولگولې، چينغې مې کړې:

نصيبه څه کانې دې وکړې

بېلچه په لاس په اشنا خاورې اړومه

ژر را پورته شوم. بدن مې خوله و، په کوټه کې تياره وه، شکر مې وويست چې رښتيا نه دي.

ستا خوی د کومې بلې زمانې ؤ، ته جدا وې، تا ځانگړی جادو لاره، تا سره هنر ؤ، هغه هنر چې د انسان څخه يې کرکې - کينې - غوسې - بدنيتی او نور ډېر بد خويونه تورل او صيقل کول. ستا لپې د بزگر د لپو په څېر وې، د هغه بزگر چې د زړونو پر ځمکه د مينې تخمونه شيندي.

زما ياد نه شي، چې يو چا ته دې ما درې ځل د زنگ وهلو تکليف کړی وي، يو ځانگړی غرور مې لاره، که چا مې د لومړي او دويم زنگ ځواب

راکړې نه ؤ، په کیسه کې به یې نه وم؛ تر څو به یې چې خپله اړیکه نیولې نه وه.

د درېیم ځل زنگ وهلو تکلیف مې نه کاوه، خو ستا پېژندلو عام و تام بدل کړم، تا به د خپل حسن په غرور زما پرلپسې زنگونه نه ځوابول؛ مگر د پخوا په څېر نه وم، ضد مې نه کاوه. درېیم ځل زنگ وهل خو عادي اړیکه نیول ؤ، حتی په لس گونه ځل مې اړیکه نیوله، هغه پخوانۍ پاتې نه وم.

دا مې هم یاد نه شي، چې د یو چا د بدې او سختې خبرې پر وړاندې دې ما سخت ځواب ورکړی نه وي، که چا به یوه سخته خبره کړې وه، ما به دوې سختې کولې؛ مگر ستا معرفت داسې تغیر کړم، چې د هر چا د سختې خبرې پر وړاندې یې نرم او لطیف کړم، چا به چې سخته خبره راته وکړه، خوږې سترگې به دې را یادې شوې، غلۍ او خاموش به شوم، د سختې خبرې کولو جرات دې را څخه وتوره.

دا هر څه ستا د لطف او مینې له برکته وو، ستا د لږې او محدودې مودې وصال داسې وروزلم، چې په هر ساکنې مې مینه او مهرباني راځي. یو وخت مې په انسان زړه خوږی نه درلود؛ مگر اوس چې کوم ټپي حیوان هم ووينم، ژر ور ټیټ شم، په هڅه کې شم چې د درملنې چاره یې وشي، بیا هم ستا مهربان وجود او شخصیت حس کړم، په فکر کې شم دا حیوان به هم د چا د زړه ټوټه وي، لکه یو وخت چې زه ستا د زړه ټوټه وم.

د پټو سترگو قسم نه خورم

خومره چې سترگې غروم، تا يادومه

دواړه خپه وو، تر منځ مو چوپتيا خوره وه، اسويلی يې وکړ:

- اه! هېڅ خوب مو تعبير نه شو، هيلې مو په سترگو کې نم شوې، څه بې
وخته او بې ځايه نرېږو، وېش - وېش! د غمونو او دردونو په هجوم کې
لمبه کېږو، د خوښۍ پسې ږندېږو.

ما يې لاسونه ونيول، سلگۍ مو شوې، ومې ويل:

- اخ! څه د زړه له جذبې ډکې شېبې مو لمانځلې او درلودلې، وېش -
وېش! ومو بايلودې. دا تصور مو کله درلود، چې داسې بې وسه او د زړه له
جوشه لوېدلې ځواني دې ولرو.

ور غاړې وټم، په اوږه يې سر را کېښود، سلگۍ يې وې:

- اخ! وخت څه په هنر غلا کوي. د ژوند هغه ممتازې شېبې داسې پټې
په خپله غېږه کې ونغاړي، چې هېڅ گومان دې نه راځي، چېرته يو ځای د
ژوند خواږه منظرونه هم تېر شوي دي. ما يې له غاړې لاسونه چاپېر کړل،
د زړه دربا يې ما حس کوله، په خبرو شوم:

- اخ! په ليرې تصور کې هم نه ځايېدله، چې داسې ځوړند وضعيت دې را مېشت شي، داسې وضعيت چې د هر مخلوق له څېرې ناهيلي څڅېرې. وېش - وېش! کله مو داسې تقاضا لرله.

سلگۍ يې ارامې وې، اوښکې يې وچولې، شونډې يې وخوځېدې:
- اخ! ژوند خو د رباپ ترنگ دی. د لونگو بوی دی. د لالي څنگ دی. حيف! چې دلته نه دی. وېش - وېش! دلته خو ژوند پيکه ماښام دی. د باروتو بوی دی، داسې بدرنگ چې نوکارې يې را څښې کړې دي، لکه لېونی ځناور ...

خبره مې ترې واخيسته، په لږ اوچت غږ مې دا تپه ور ډالۍ کړه:

په چا مې سترگې نه خوږېږي
بلا دې واخلم په رښتيا نيمگړۍ يمه

خپه ښکارېده، ويل يې:

- داسې څوک خو بايد ولرې، چې د دردمن زړه کيسې درته وکړي، ته يې واورې، تا واورې. ته يې درک کړې، تا درک کړي. داسې څوک چې د يواځېتوب پر وخت، د زړه تنگون پر وخت او د دردېدو پر وخت يې را وغواړې، ور تر غاړې شي او ارام ومومي.

حيران مې ور وکتل، په فکر کې شوم، چې دا معجزه څنگه کېږي، د هغه
چا د خولې د مينې خبرې اورم، چې باور مې نه راته، ومې ويل:
- د زړه د چنارونو مرغۍ مو بايد داسې يو چا ته وچنېږي، چې درد
کموونکي اوسي، زړه سپکوونکي دې وي، ارام در کوونکي وي،
خندوونکي دې وي.

خبره يې ونيوه، ژر يې وويل:
- دا ټولې غوره ځانگړنې دي، غوره او ښې ځانگړنې کسبي هم کېدلای
شي، د هر چا لپاره اړتيا او پکار ده، چې د ټولنيزې اړتيا (مينې) په پار
يې کسب کړي.

مخامخ ورته کېناستم، ومې ويل:
- ما تل هڅه کړې ده، چې په تا کې دا ځانگړنې وروزم، د دې لپاره چې
زما په نشتون کې هم يو ځانگړی انسان اوسي. يوازې زما لپاره نه؛ بلکې
د هر انسان لپاره داسې زړه ولره، چې هغه پکې ځان وويني، په لپو ترې
مهرباني واخلي. د بل په درد دردمن وي، په هيچا يې بده پېرزو نه وي.
شکر ادا کوم چې د يو چا روزنه مې بريالۍ ده، ښه احساس کوم، چې تا
لرم !!

په مثال ته د سجدې يې
تندی در وړم په ارام شمه جانانه

يو بدنصيب اخته ؤ، د خپل بايللي جانان يادونه يې كيسه كول. شاوخوا يې ملگري را تاو وو، ټول داسې غوړ وو، لكه كومه تاريخي پېښه چې اوري. وړاندې تېر شوم، دومره واټن كې ترې د ونې ډډ ته تكيه شوم، چې غږ مې يې اورېدلی شو؛ مگر داسې مې ښودله، چې گواكې غږ يې تر ما نه را رسېږي.

يوه ملگري وپوښت:

- دا شېبه ډېره سخته نه وي، چې په زړه دې د باران په خبر را وورېږي؛ مگر ليدل يې ناشوني وي؟

خوله يې خبرو ته جوړه كړه، خو داسې شو، لكه خبره يې چې ونښلي. سپگرېټ يې كش كاږه، سترگې يې پټې شوې، خوله يې را ټوله شوه، لوگي د اسمان پر خوا پورته شول، غږ يې را ووت:

- اه! د دې شېبې د سختۍ كيفيت د الفاظو په محوطه كې نه شي بيانېدې، د پوهېدنې لپاره يې اړتيا ده چې يو ځل دې څوك جانان جوړ شي، بيا يې در څخه بېلتون ولوتي، تر يوه وخته صبر وكړي؛ مگر زمانه او خلك دومره په زړونو كاني شي، چې دديدن ټول فرصتونه دې بدنام او گناهگار معرفي كړي.

بل ملگري يې يوه جوړه ور ياده كړه، چې ډېر سره خوش اوسېږي، د چا په خبرو خپل منځي واټن نه زياتوي، بېخي ښكلې جوړه ده. ده بل

زه ميین نه يم! | ٦٣

سېگرېټ ولگاوه، ويې خندل، لکه د يادې جوړې رنښتينولي چې ونځوي،
ويې ويل:

- ځينې په نصيب او تقدير شتمن وي. د زمانې او خلکو له هر دام يې
اړيکه، په اسماني همکاريو محفوظه وي. د چا د تقدير پانې نښې وي،
داسې يو څوک يې په برخه وي چې د درک له اړخه ځيرک وي، په هېڅ
حالت کې بېلتون ته موقع نه ورکوي. غلې شو، نور يې د خبرو کولو توان
نه درلود.

بل ملگري ته يې لکه چې دې بحث خوند ورکړی و، د مجلس اوږدېدل
يې غوښتل، غږ يې کړ:

يا به زما نصيب خراب وي
يا به دا ټولې يارانې دغسې وينه

د کاليزې په مناسبت مې څړونه خپره وه. نه يې خوښول، چې په کمېنت
کې يوه موضوع راسره وشاربي، نېغ يې په مېسېج کې د الفاظو مهرباني
وکړه، ليکلي يې وو:

- په هر موسم کې چلېدونکي انسانه!
د ژوند هر کال او پسرلی دې جنت کيفيته جوړ شه، هره ورځ دې پسرلی
وگرځه.

خه شېبه وځنډېدم، پيغام پانې ته ورغلم، ومې ليکل:

- ژوند هم خه عجب كيف لري، خو پسرلي د ژوندانه تېر شو، محض په دې روايت سره مطيع پاتې يوو، چې پسرلي خوښۍ راولي، خو نه! د ژوندانه خوږلت او تريخوالی خپله د انسان اصالتې پرېکړه ده، چې ذهني او دروني هڅې د ځان خوشونې له پاره بوختوي، پسرلي جوړوي او که همدا هڅې د خودي ويجاړېدنې له پاره بوختوي، خزانونه ويشي.

سمدستي يې مېسېج وليد. د حيرانتيا سټېکري يې را ولېږه، خه شېبه يې ليکل ونه کړل، فکر کوم د ځواب لپاره يې الفاظ را ټولول. د ځواب درک يې ونه لگېد، ژر مې مېسېج ور وليکه:

- پسرلي محض د کالونو اندازه تدريجي زياتوي، د هر تېر پسرلي پسې د ارمان اوښکې نه تويوم او هر راتلونکي پسرلي ته د بزگر په څېر، له ډېرې خوښۍ مې زړه په ټوپونو نه راځي.

مېسېج يې وليد، ژر يې وليکل:

- پسرلي نور خه در پېرزو کړي، د گل په څېر ځواني يې در لورولې ده، په ليدو دې مړاوي نظرونه تاندېږي، بيا هم خوښ نه يې.

مېسېج يې موسک کړم. سر مې په بالښت وځړېد، بيا مې وليکل:

- سر پسرلی به يو ځل بيا د تېر په څېر خپل کار بشپړ کړي، د کاذبو خوشاليو په جم و جوش کې به د يو مکار او نېرنگ ظالم په څېره کې

زه ميین نه یم! | ٦٥

پټ؛ خو نه جبرانېدونکې ظلم وکړي او د کالونو په گراف کې به یو عدد نور هم ور زیات کړي.

مېسېج ته یې په غبرگون د غوسې سټېکر ورکړ. ویې لیکل:
- پسرلی ظالم نه دی، بلکې له خوښیو او زیرو ډک موسم دی، ډېر پکې خپلو هیلو ته رسېږي.

ما یې مسېج ته د زړه سټېکر ورکړ. ژر مې ولیکل:
- دې خوشبینۍ کلونه دوام وکړ، چې پسرلي زیري او خوښۍ راولي، مگر بیا یې هم کوم مطلوب پای نه درلود او څه ډول چې ما د پسرلیو څخه هیلې درلودې، رښتینې نه شوې، هماغسې نیمگړې پاتې دي، زه او ته پکې مونږ نه شو.

وروستی مېسېج یې په دې ټپه را ټول ؤ:
نه به دا ستا زړه په کرار شي
نه به زما مینه په نورو ماته شینه

سترگې مې پټې وې، د لمر وړانگې ښې لگېدې، دېوال ته ړنگ وم. یو وخت مې په سترگو نرمې گوتې حس کړې، جټکه مې وخوړه، هڅه مې وکړه چې سترگې پرانېځم، خو د اجازې لطف یې ونه کړ.

هڅه يې کوله، چې ځان ناپېژاند وښايي؛ مگر ما يې د گوتو نرم والی او تودوالی د ميليونونو گوتو تر منځ هم تفکيک کولی شو. ما يې مړوندونه ټينگ کړل، سترگې مې وغړولې، ور ومې کتل:

- که له پنځه واړه حسونو بې برخې شم، بيا به دې هم ليدلی، اورېدلی، بويولی، لمسولی او درک کولی شم.

لاس يې په اوږه را واړوه. له پوزې يې کش کړم، تندې يې راسره وجنگاوه، سترگې په سترگو شو، ورو يې غږ را ووت:

- له ځانه مې مه بېلوه، نه شي کېدای چې څنگ کې د اوسېدو وياړ د تل لپاره را ډالی کړي؟

ما يې په گوتو کې گوتې ننويستی، زور مې کړې. گوتې مو پرانيستی، د ښی لاس مړوند مې يې را کش کړ، په خپل زړه مې کېښود، زیاته مې کړه:

- تر هغې چې د زړه دا دربا دوام مومي، د ټولو کایناتو تر مخه دا اظهار کوم، چې زما څنگ تل تر تله تا ته ډالی شو، مبارک دې شه!

له ډېرې خوښۍ يې په غېږ کې ونيولم، په سينه يې سر را کېښود، د اوبسکو کاروان يې په جنتي باړخوگانو مزل ته دوام ورکاوه.

جېب ته مې لاس کړ، غوښتل مې په دسمال يې اوبسکې وچې کړم، مگر له جېبه د دسمال پر ځای تسبې را ووتې، ويې ليدې، په ژړا کې يې

خندا گډه شوه، په پوښتونکي انداز يې لاسونه خلاص کړل، نوبت مې ترې واخيست:

چې ستا خطونه به پراته وو پکې
د هغه جيب نه اوس تسبې راوځي

د گلانو گېډۍ يې راته ونيوه، د ژبې په څک سره مې « نه » کړل، زما له غاړې يې لاسونه کلک چاپېر کړل، په اوږه يې زنه را کېښوده، مخ يې راسره وښلاوه، گلان يې مخ ته را نږدې کړل، پوزه مې وتخښېده، د گلانو نرم وږم ونيولم، سترگې مې پټې شوې، د خيال په نړۍ کې ورک شوم، ويې خندل:

- د گل هم شکله! کټ - مټ دغسې صورت حال هغه شېبه لرم، چې ستا په غېږه کې د سر اېښودو وياړ را په برخه وي، پټې سترگې ستا د وصال مُعطر حضور احساسوم.

ځان مې ور نږدې کړ، سترگې يې پټې کړې، د ښي باړخو په ښکېلېدو يې ونازولم، نړۍ موسکا يې وکړه، کين باړخو يې را وگرځاوه، ما لا د ښي باړخو خواږه هضم کړي نه وو، اشتها مې را وپارېدله، غبرگ باړخوگان مې ښکل کړل، غوړ ته مې خوله ور نږدې کړه:

- که داسې نازول او پېرزوينې را په برخه وي، فکر نه کوي چې د بل څه خوړلو اشتهای دې ولرم؟

سر يې وڅړېد، غومبري يې د رنگه پوکاڼۍ په څېر واوښتل، نوبت يې را څخه واخيست:

- د بڼې مالپاره! تا څوک کله د مېوو خوړلو منع کولی شي، د خپلې برخې خاوند يې، خوښه ستا ده، چې کله او څومره يې نوشيجان کوي. خو قدمه شاته لارم، گوندې مې پر ځمکه ولگولې، لاسونه مې خلاص ونيول، غږ مې کړ:

لاسونه کلک را نه چاپېر کړه
د بخت سيلۍ به مې د بل څنگ ته وړينه

- تا به بل څوک غواړي يا نه؛ مگر زه دې حتماً غواړم. ليکل يې بس کړل، قلم يې گوتو کې ټينگ ونيو، نبغ يې را وکتل، سترگې يې پراخې شوې، داسې حالت يې غوره کړ، لکه د توقع خلاف چې کوم څه وويني، ورو يې خپل مخ ته خپېره ورکړه، چې باور يې راغی، چېغه يې کړه:

- کانکرېته! باور مې نه راځي، ستا د خولې د مينې خواږه الفاظ اورم، څه وکړم؟ ونڅېرم که والوځم. لاسونه يې خلاص ونيول، ما خندل. ومې نه

زه ميین نه يم! | ٦٩

منله، ترې روان شوم، را منډه يې کړه، مخه يې راته ونيوه، د خلاصون لپاره مې بل دليل ونه موند، اسويلی مې وکړ، سترگې مې پټې کړې، د غاړې لپاره مې لاسونه خلاص کړل، په اوږه يې سر را کېښود، د زړه دربا مې يې حس کړه، مخامخ ورته ودرېدم:

- ډېر به يې نه باوروي، مگر دا يقيني او رښتيني خبره ده، ځينې د ناهيلی د درملو په څېر وي، بس همدا چې در وغږېږي، در غاړې وځي، در وځاندي، په هماغه شېبه ځان ټول هيله - هيله حس کړي.

د باړخوگانو په رنگ کې يې بدلون راغی، لکه د انار په څېر وغوړېدل، سر يې وڅړېد، زڼې ته مې لاس ور وړ، غټو ښو يې شفابخشي سترگې پوښلې وې، ورو يې غږ را ووت:

زما خو زړه زما خو ځان يې
چې ستا به څه يمہ کرل رېبل کومه

ځينې مينه غواړي، خو گيلې، جنگونه او خپگانونه نه مني، نه پوهېږم دوی مينه څه ته وايي. مينه يوه ډېره عالي او حساسه اړيکه ده، که گيلې، جنگونه او خپگانونه پکې نه وي، بيا خو يوه عادي اړيکه ده، چې د دې ډول اړيکو څه کمی نه ليدل کېږي. که مينه کوی حتمي به مو ترمنځ گيلې، جنگونه او خپگانونه راځي، بايد د داسې اړيکې قدرداني

وکړئ. د هغې اړیکې به څه خوند وي، چې ناز پکې نه وي، مستي او شوخي نه لري، مرورتوب پکې نه راځي، د موبایل نه ځوابول پکې نه وي، د مېسېنجر، فیسبوک او وټس اپ بلاک او انفرینډ پکې نه وي او په ټوله کې تر منځ مو بې تفاوتې حاکمه وي.

مزه خو د هغې اړیکې وي چې د یو کار لپاره دې وځوروي، ناز در باندې وکړي، د یوې خبرې پر ځای شل خبرې درته وکړي، در څخه خپه شي، موبایل دې ځواب نه کړي، په غوسه دې کړي، بېرته دې را پخلا کړي، هره پوښتنه دې په شوخی ځوابوي، داسې نه چې یوازې هو او نه درته وایي.

همدا چې د ستړي مشي پر مهال شاو خوا وگوري، څوک نه وي، په ټوپونو شي، له ډېرې خوښۍ دې په غېږ کې ونیسي، په غبرگو اننگو دې ښکل کړي، په لېوني درته ووايي او په سینه دې سر کېږدي. د خدای په امانۍ پر مهال هم غواړي، چې د نورو څخه پټ یوې غاړې ته شي، اشاره یا مېسېج درته وکړي، ځای درته وښايي، کلک - کلک دې په غېږ کې ونیسي، گوتې دې زور کړي.

پوښتنه در څخه وکړي، په کوم اننگي دې ښکل کړم؟ ته ورته چپ اننگی وښايي، ویې نه مني، دلیل ووايي چې چپ اننگی تریخ وي، وځاندي. ته ورته ښی اننگی وښايي، بیا یې ونه مني، دلیل راوړي چې ښی اننگی ډېر خوږ وي، د شکر ناروغي مې پیدا نه کړي.

زه ميین نهيم! | ٧١

ټک شي، لاسونه وجنگوي، خدا يې واخلي، په تشو لاس کېږدي، سر يې وڅړېږي. بېرته سترگې را پورته کړي، سترگې درسره وجنگوي، په انگو دې پاسته ورغوي رانېکي، په غبرگو انگو دې ښکل کړي، بيا در غاړې وځي، په اوږه درته سر کېږدي، لگيا شي:

- که د انگو ښکلولو موقع دې ونه مومم، په رښتيا هم چې په لا علاجه ناروغۍ به اخته شم.

ته يې اوبنکې ور پاکې کړې، ډاډ ورکړې، لاس يې زور کړې، ورته ووايې:

- لا خو ژوندی يم. ستا په خبر کله څوک دومره ډېرې موقع لرې، دا اندېښنې لرې وغورځوه، ژوند کوه.

شونډې يې رېږي، نه غواړي څنگ دې پرېږدي، ساعت ته وگوري، سر وښوروي، د وروستي ځل لپاره يې شونډې وخوځېږي:

رب دې ژوندی لره جانانه

زه لېوني خويونه ستا په ډاډ کومه

ته څوک وي؟ زه دې پېژندلم؟ د څه په خاطر دې راسره وپېژندل؟ ولې دې له ځان سره عادت کړم؟ څه اړتيا وه چې د ميليونونو انسانانو له منځه دې زه وټاکلم؟ څنگه دې د نورو پر وړاندې بې پروا او د ځان لپاره

مهم کړم؟ ولې دې ځان ته نږدې کړم؟ ولې دې گران کړم؟ ولې دې پرېښودلم؟ ولې؟ ولې او ولې؟

داسې بې شمېره پوښتنې لرم، د ځواب لپاره يې بايد يو ځل راشې، راسره کېږي. داسې که هر څوک په خپل سر راځي او په خپله خوښه ځي، څه گمان کوي چې څوک به په اسانۍ سره د مينې پر لار قدم پورته کړي، څوک به چا ته د زړه ورکولو قرباني ورکړي، څوک به چا ته ځان نږدې کړي؟

هو!

ستا راتگ حتمي دی. د ډېرو لا ځوابه پوښتنو د حل په موخه هم بايد يو ځل تشریف راوړې، د اندېښنو د رفع او د دردونو د ارامښت په پار هم ستا د را ستنېدو اړتيا ليدل کېږي.

د دې يو واقعيت اظهار هم بايد وشي، ته يوازې د څو شېبو اړتيا نه يې، ته هغه اړتيا وې او يې، چې هر وخت به درته د يو قيمتي خيز په توگه ارزښت در کول کېږي.

پوهېږم او باوري يم، چې زما هرې پوښتنې ته ځواب يوازې او يوازې ستا شتون ويلی شي. زما د ژوند هره پوښتنه که حل کېږي، ځواب به يې ته وي، که په ژوند کې اندېښنه را پيدا کېږي، د رفع دليل به يې ته وي، که د ژوند د هرې ستونزې پر وړاندې ودرېدلی شم، بيا به هم ستا د ډاډ اړتيا وي.

با وجود د دومره ډېرو اړتياوو او مهموالي سره څنگه نه را گرځي، باور وکړه د يو انسان سلامت ژوند تا ته اړتيا لري، ستا لږه پاملرنه د يو انسان زړه خوښ ساتلی شي، مه بې پروا کېږه.

فکر وکړه!

ما سره ستا پېژندنه شايد پر همدې خاطر وه، چې د ژوند د هرې سختې او بدې ورځې پر مهال مې تر څنگ اوسې او که چېرې د وارخطايي احساس کوم، ته به ډاډ را ډالی کوي.

ته لارې، بې شمېره دردونو او اندېښنو ته دې يوازې پرېښودم. ته به يې باور نه کړې، زما په خيال کې هم دا نه را گرځي، چې ته به ما يوازې پرېږدې، لکه په دښته کې ولاړه وچه داسې حالت لرم. په خپل ځان بوج يم، فکر کوم چې هسې ژوند دې روان کړی، هغه څوک چې د ټولې نړۍ څخه زيات باور دې پرې لاره، يوازې پرېښودې، نور څوک به څه ملتيا درسره وکړي.

د خالق تعالی ټول کاینات وينم. آن لمر، سپوږمۍ، اسمان او کاینات ليدلی شم؛ مگر تا نه وينم. نه پوهېږم ته د کایناتو په کومه کناره کې استوگنه لرې، چې زه دې په موندنه کې پاتې راغلی يم.

که لمر درته مېلمستيا کړې وي، نو د وړانگو د تودوخې له وجې به اوس مخلوقات سوځېدلي وو، خو پوهېږم چې د لمر سره هم نه يې. که سپوږمۍ درته مېلمستيا کړې وي، نو د وړانگو ځلا به يې اوس مخلوقات

ړانده کړي وو، باور لرم چې د سپوږمۍ سره هم نه يې. ته به پيدا نه شي، مگر ما به د ځان په لتون کې ورک کړې.

هېڅ ښه دې را باندې نه لورېږي، نه پوهېږم په دې بدو کې تا کوم ښه ليدلي دي، چې هر وخت يې راسره کوې. خومره وس چې دې رسېده، مخ دې را څخه اړولی دی، کله فکر را ولوېږي، که د مرگ پرېکړې د انسانانو په لاس کې وای، زه به لا پخوا له دې نړۍ رخصت شوی وم.

زما د مرگ اختيار که ستا وای

زه به د گور چېنچو پخوا خوړلی ومه

باران ورېده، د تالندې د سپينې رڼا او هيبتي کړنگ سره به گروپونه په تېز حرکت راغلل، د ودانۍ پر اوږدو شيشو څاڅکي تېز او په شرک لگېدل، ژېړ طلايي گروپونو د مانۍ نړۍ لارو ته رڼا او ښکلا بخښله.

تور اوږده بوټان او توره اوږده کورنۍ مې پر تن وه، د ودانۍ په اوږده دهليز کې چټک روان وم، د بوټانو ترکا مې د باران د څاڅکو سره سيالي کوله، سندريز شور يې جوړ ؤ.

خړه لږه په ټوله ودانۍ خوره وه، په چمنونو کې اوبه ډنډ وې، د مانۍ مخ ته ودرېدم، پورته اسمان ته مې وکتل، پر مخ مې څو څاڅکي پاسته او

خواره ولگېدل، خوند يې وکړ، بېخي ډېر خوند، ايسته پراخ ميدان ته ور ووتم. له ځان سره مې وويل:

پرېږده!

چې د دې ښکلي هېواد د باران څخه پوست خوند واخلم، دا باران څومره ميین لگېږي، ډېر شيرين خوند کوي، چترۍ پر خپل ځان مه نيسه، يوازې خاموش ورته ودرېږه، ننداره وکړه، وگوره چې زه څومره په باران ميین يم، ميینان پر ځان چترۍ نه نيسي، هغوی دومره تېري وي، چې د باران څاڅکو ته هم غاړې ورکوي.

نېغ ودرېدم، په ننداره شوم، څه شېبه د باران د څاڅکو څخه مې خوند واخيست، موبایل ته مې لاس کړ، په پيغام پاڼه کې مې وليکل:

- تر اوسه دې د را تگ معلومات ونه شو؟

ويې ليکل:

- تشریف مې راوړی و، مگر تاسې د ځانگړو مېلمنو سره ليدنه درلوده، غوره مې وگڼله چې په مناسب وخت به بېرته را وگرځم.

موسک شو، پيغام پاڼې ته ورغلم، ومې ليکل:

_ د موسم مهرباني ده، باران اوري.

سمدستي يې مېسېچ وليد، انځور يې را ولېږه، د ونې له پاڼې څخه څاڅکي خڅېدل. بيا يې وليکل:

- موسم خو دوه کسي دی. څنگه دې خوښه ده؟

د زړه سټېکړ مې ور ولېږه، ومې ليکل:
- په دې پوست موسم کې چې ستا د پستو خبرو اورېدو موقع پيدا
کېږي، ولې يې له لاسه ورکړم.
د سوک سټېکړ يې را ولېږه. نوبت يې را څخه واخيست:
- خبرې کمې کوه، عمل دې ډېر کړه .
مېسېج يې موسک کړم، لنډ مې ور وليکل:
- پارک کې منتظر یم.
شېبه وروسته باران ولاړ و، د پارک د زړې ونې لاندې په اوږده چوکۍ
ناست وو، خندل يې، ما يې لاسونه ټينگ کړل، غوږ ته مې خوله ور نږدې
کړه:

په زنگانه راته سر کېږده
د نظر دم در باندې گله اچومه

د خدای په امانۍ شېبه وه. يو بل ته مو نشوای کتلي. سرونه مو څرېدلي
وو، کله به مو ډنډ سترگې يوه خوا او بله خوا وگرځولې، مونږ دواړو هڅه
کوله، چې گوښه ځای ته لاړ شو، کلک - کلک سره غاړې وځو؛ مگر نه
کېده.

موتر ته پورته شوم، داسې مې احساسوله، لکه خپل ټول ژوند چې مې بایللی وي. ور ومې وکتل، په موبایل یې سر ټیټ کړی ؤ، وپوهېدم چې پیغام راته لېږي، موبایل مې را واخیست، پیغام یې راغی:

- زه چې بیا درته راځم او ما وینې

ما به ډېر عمر خوړلی وي، لالیه

سترگې مې پټې شوې. زړه مې داسې را ډک شو، چې په لوړ غږ چېغې کړم، مگر ځان مې کنټرول کړ، گوټې مې وخوځېدې:

- ته د دیدن گيله ونه کړې

پښتنې مینې خو نیمگړې خوند کومنه

د ژړا سټېکری یې را ولېږه، ژر یې ولیکل:

- زړه ته مې گوره خوښ مې ته یې

نصیب ته گوره تا نه لرې مې ساتینه

جدایي یې د زغم وړ نه وه. له ناکامه مې زغمله، ځان ته د کاذب ډاډ

ورکولو هڅه مې کوله، لیکل مې پیل کړل:

- د خپلو څو عکسونو د را لېږلو لطف که وکړئ!

سمدستي یې د زړه سټېکرونه را ولېږل، پسې یې عکس را ولېږه، نوبت مې ترې واخیست:

- په زړه دې څه دي راته وایه

خمارو سترگو دې گیلې راوړې دینه

هېڅ غبرگون يې را څرگند نه شو، ما هم موبایل بند کړ، د موټر له شيشې مې بهر وکتل، ونې شاته پاتېدلې، شاته تکیه شوم.
سترگې مې لا پټې نه وې، موبایل وشرنگېد، ژر مې اوکی کړ، سلگۍ يې وې، هڅه يې کوله چې خبرې وکړې؛ مگر نه يې شوای کولې، اړیکه يې پرې کړه، پیغام يې راغی:

- د زړه له زوره داسې لږ - لږ غورځېدم در پسې
بېلتون دې څه و خو په ملا را ماتېدم در پسې

د پیل ورځې وې، نور نه پوهېدم، خو ځانگړی احساس مې لاره، هېڅ ډول خوراک خوند نه را کاوه، په کټ کې به وغځېدم، خو خوب به نه راته، رنې سترگې به مې چټ ته نیولې وې، خدای خبر د خیال نړۍ به مې چرته را جوړه وه. کتاب به مې مخ ته ایښی و؛ مگر فکر به مې بل ځای گرځېده.

د تېر وخت په خبرو مې د پښېمانۍ احساس کاوه. چا به چې څوک ميين را ونښود، ما به وخنډل، لېونی به مې یاد کړ، خو پوه نه وم، چې خپلې غاړې ته به مې دا رسۍ را غورځېږي.

اوس هماغه خلک سپېڅلي راته ایسپري، راته گران دي، چې ما به لېوني گڼل، غواړم د هر یوه سره په ساعتونو - ساعتونو کېنم، خبرې یې واورم، کیسې ورسره وکړم.

د هر ډول کتاب مطالعه مې کوله، مگر د مینې اړوند کتاب ته به مې لاس نه ور وړ، لکه گناه چې کوم. اوس مې د لگښتونو لومړیتوب د مینې کتابونو په پېرلو دی. کری شپه ناست یم، د مینې بندل کتابونه مې مخ ته ایښي وي، یو - یو کتاب را اخلم، لړلیکونه یې لولم، جالب عنوانونه یې په نښه کوم او بیا یې په ډېر ذوق سره لولم.

له خطاط مې لاسلیک زده کاوه، ویل یې:

- څه ډول لاسلیک در زده کړم؟

ویل مې:

- داسې لاسلیک چې زړه پکې راشي.

کله د نورو په تړاو په قضاوت ځان ملامت کړم. سر مې وڅړېږي. په رښتیا هم تر هغې چې پر مونږ نه وي راغلي، د نورو په تړاو بې پولې قضاوتونه کوو، هر ډول تاپې او تورونه لگوو.

اوس ټول هغه کارونه کوم، چې ما یو وخت د لېونیانو کارونه گڼل. ځان سره غلي ووايم:

ما لېوني کارونه نه کړل

لېونی مینې ورته ډېر محتاجه کړمه

خدای تعالی په مخلوقاتو کې انسان تر ټولو ښکلی پیدا کړی. کله چې ستا د بدن حیرانوونکي جوړښت ته ځیر شم، د خدای تعالی د ذات سره مې مینه لا ډېره شي، پوښتنې مې ذهن کې را وټوکېږي، چې مخلوق یې په دومره اندازې ښکلی پیدا کړی، خپله به څومره ښکلی وي؟ ته هغه انسان یې، چې یوازې ظاهري ښایست نه لري؛ بلکې باطني ښکلا هم خالق تعالی در لورولې ده.

پوره باور مې دی، چې ستا د بدن ظاهري او باطني جوړښت عادي پریښتو نه دی کړی؛ بلکې مسلکي او هنرمندو پریښتو ستا د بدن په جوړښت کې ځانونه سترې کړي. په دې هم یقیني یم، هغو پریښتو چې ستا د بدن په جوړښت کې یې ونډه لرلې وي، د نورو پریښتو تر منځ به ډېرې مشهورې یادېږي او ستا جوړښت به د هغوی د شهکار په توګه یادېږي، نورې پریښتې به ترې اغېزمنې وي او هیله به لري، چې دوی هم دغسې نادر بدنونه وپنځوي.

پوهېږي!

زه په ډېر ګڼ نفوسه سیمه کې را لوی شوی یم، په ګڼ نفوسه ښوونځي کې مې درس لوستی دی، په ګڼ نفوسه پوهنتون کې مې زده کړې کړې دي، ګڼ نفوسه ښارونو ته د چکر لپاره تللی یم، په دې دومره ګڼ مېشته

ځایونو کې ستا په خبر د ښکلي بدن انسان مې نه دی تر سترگو شوی،
ستا جذابیت - ذهانت - لیاقت - معنویت او داسې ګڼې نورې غوره
ځانګړنې ستا په بدن کې ځای لري.

زما سترګې بختورې دي، چې ستا د لیدلو ویاړ لري زما غوږونه تر ټولو
ښکېخته دي، چې ستا د غږ موسیقي یې اورېدلې ده. زما لاسونه هم
بختور دي، چې تا سره یې د لمس کېدو ویاړ خپل کړی دی، په ټوله کې
زه بختور انسان یم، چې تا سره مې پېژندنه شوې ده، ویاړم!

که کېدلای، تا باید د نړۍ د ښکلا جایزې ته ځان نومولی وای، واقعیت
دا دی چې نړۍ بې عدالتي کوي، د جایزې ګټونکی هغه څوک اعلانوي،
چې د ښکلا او ښایست نوم پرې شرمېږي. که د عدالت او رښتیا ډګر ته
خبره لاړه شي، تا ګټلې. معیارونه دې پوره دي، ته یې وړ یې، ته د ښکلا
برم را ژوندی کوې، د ښکلا اصلي تعریف ته یې، باید نړۍ ته ور وښودل
شي.

جنگ کې پیدا، جنگ کې را لوی او جنگ کې به مړه شو؛ مګر ستا د
ښایست نندارې مو په ارام او خوښ زړه ونه کړې. چرته چې جنگ وي،
هلته د انسانانو ارزاني وي، د انسان له انسانه کرکه کېږي، یو بل نه پالل
کېږي، یو بل ته درنښت نه ورکول کېږي او هڅه دا کېږي، چې څنګه د
یو بل په لمنځه وړلو ځانونه وساتي.

ما او تا هم د دې جنگ ځپلې ټولنې وگړي يوو، جنگ له ما څخه دا
 ځواک ترورلی، چې ستا ښايست وستايم. پوهېږم هېڅ پېښه به ونشي
 کولای، چې ستا په ښکلا کې کمښت راولي؛ مگر جنگ نه!
 ورځ تر بلې وينم چې ستا د ښايست لمر ته د جنگ ورېځې ور نږدې
 کېږي، ورځې تر بلې ستا د ښايست د لمر وړانگې د جنگ د ورېځو تر
 اغېزې لاندې وينم.

ستا د ښايست ندرت او زما د ليک واقعيت روښانوي، چې مونږ ښکلي او
 رښتيني يوو، هغوی چې مونږ په نورو نومونو يادوي، په واقعيت کې د نړۍ
 د يو اتل او مينه خوښوونکي قوم د رښتيني خبرې د پټولو ناکام هاند
 کوي.

موبايل وشرنگېد، ور ومې کتل، باور مې نه راته، د وزرو کمې ؤ، گنې
 الوت حتمي رانه کېده. رنگ مې الوتې ؤ، د اوکې تنۍ ته گوتې نه ور
 وړاندې کېدې، سترگې مې پټې کړې، د وجود په ټول زور مې د اوکې
 تنۍ کېکاږله، د غږ خواږه يې را ولورول:
 - هلوو، هيله ده مزاحمت مې نه وي کړی!

زه ميین نه یم! | ۸۳

له ډېرې خوښۍ په جامو کې نه ځایېدم، له پښو مې ځمکه وتښتېده،
لکه په هوا کې چې الوت کوم. شونډې مې نه خوځېدې، داسې مې
احساسوله، لکه د غږ چې محروم یم، بې غږه او ساکت وم. ناڅاپي مې له
خولې ووتل:

- بېخي په مناسبه موقع مو د اړیکې نیولو مهرباني کړې ده، کله زحمت
کېدای شئ، تاسې خو رحمت یاست!

چوپتیا شوه. وپوهېدم، چې غوره ټکي را ټولوي. کار مې پرې ونه لاره، په
تمه پاتې شوم، ټوخي یې وکړل:

- د یو څه په اړه مو پوښتلی شم؟

- مهرباني!

- مممم، د ویلو جرات یې نه لرم.

- ولې؟

- غوړونو کې گوتې کېږده، چې ویې وایم!

ومې وخندل. غبرگون یې را څرگند نه شو، بیا یې د غږ اورېدو ته تم شوم،
را غږ یې کړل:

- مینه دې کړې؟

- توبه! ولې مې گناهگاروې.

ویې خندل. ولړزېدم او داسې یخني مې په بدن کې خوره شوه، لکه
سړې خونې ته چې ور داخل شم. ځان مې را ټول کړ، داسې مې

محسوسوله، لکه په دې دنیا چې تشریف نه لرم، کوم بل ځای د حورو -
غلمانو سره د ناستې ویاړ را په برخه وي. غږ یې بیا را څرگند شو:
- مینه یم، مُنکره نه یم

په بُنکلو - بُنکلو د هر چا مینه راځینه
ما هڅه کوله، چې پر ځان کنټرول له لاسه ورنه کړم، مگر جادويي غږ یې
داسې کانې کولې، چې پر ځان کنټرول یې را څخه اخیسته، د بې
هوشۍ پر خوا یې وړلم، چالاکی مې وکړه، نوبت مې ترې واخیست:
- وبخښئ! ځواب په مېسېج کې موندلی شئ.
ژر لارم، په پیغام پانډه کې مې د لیکلو هاند پیل کړ، گوټې مې بې اختیاره
رپېدې، لنډ مې ولیکل:
- زه ميین نه یم!

خپل ملگری / ملگری مو په ارزښتمنه ډالۍ ونازوی:

د له لوري

ښاغلي / آغلي ته ډالۍ!

لاسلیک

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library